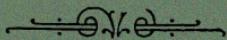

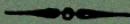
മുക്തിഗ്രന്ഥം

അദ്ദേഹം

വി. സൈനിസ്റ്റാവോസ്റ്റ് കോൺകണ്

(സംഗ്രിതപ്രഥസനം)

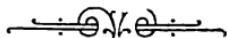
അനുകർത്താ

റവ. ഫാദർ ഭജാസഹ് ടെക്നിക്കൽ, എ. എസ്സ്, ഐഎം.
സേക്രട്ടിയാർ ഫാർക്ക് മണിക്കുർ, കോട്ടയം.

സുക്തിഗ്രന്ഥ

അദ്ദമവാ

വി. സൈനിസ്റ്റാവോസ്റ്റ് കോൺകണ

(സംഗ്രിതപ്രഥമസന്ധം)

സ്രൂതികർത്താ

റവ. ഫാദർ ജ്ഞാസഹൻ ടെന്റുള്ളിര, ക. എസ്റ്റ്, എച്ച്.
സേക്രട്ടിയിൽ ഫാർട്ട് മണിക്കൂർ, കോട്ടയം.

(Fourth Edition Copies 1000)

All Rights Reserved.

ST. JOSEPH'S PRESS,

Mannanam.

1950.

Price 10 as.

കടമാപാത്രങ്ങൾ.

സൂനില്ലാവോസ് — നായകൻ.
പോർ — നായകൻറെ ജേരുള്ളസമോദരൻ.
ടുക്കൾ, വൈദികൻ.
ബൈവജനനി, മാലാവാമാർ.
അരളുമഗ്രേഷൻ, ഹോഗാത്മികൾ.
പോളിനേറു റണ്ട് ബന്ധുകൾ.
രോബർട്ട് }
മഹാത്മി } പോളിനേരു മിത്രങ്ങൾ.
വില്യം }
സേവകൻ. മുച്ചിട്ട് കളിക്കാരൻ.
മദ്രാസാധാരി, പോസ്റ്റ് പ്രൈൻ.
ഡിക്ഷകൾ, തസ്സരമാർ, അസുരൻ.

Reimprimitur.

† Mgr. Jacob Kallarackal
Vicar Capitular,
Changanacherry.

Changanacherry. }
8—2—1950. }

First Edition Copies	1500
Second	1500
Third	1000
Fourth	1000

സുക്താടം

അക്കം 1.

രംഗം 1 (പഠനചുര.)

(സുനില്ലാവോസ്യ മുട്ടക്കത്തിനിന്ന് പ്രാത്മിക്കണം.)

ഗ്രീതം.

രാശം ഒഭ്രവി ആളിതാഴം
ശ്രീഹാജവരം- ഏന കീൽനമഞ്ച്.

പദ്മവി

നൽകണ്ണ തുണക്കണാകര! ദേവ!
ജനതതിപാലക! ശ്രീയേശ്വരേ—നൽക...
അനുപദ്മവി.

ദിനവാനായ ഭ്രജാതാവിലാധിപാ!
കാൺവരിയിലേരിയോ—രേഞ്ഞനാമാ!

സ്പർശം.

പാമഗരി ഗമപധമപ ധനിസർജ്ജ
രിസനിധനിസാ, ഗരി സർജ്ജ
ഗരിഗ സർജ്ജ, ഗരിസ നിസരി
രിസനിധനിസാ, സാനിധപമ—കരുക
ചരണം.

വരലോകനായക! സുരലോകപൂജിതാ!
ഇവന്നനീതാനേ, ഗതിപാലയ പാലയ
മേരിതനുജാ! കരണാപയോധേ
അടിയറ നൽകണ്ണമേ നൽവരമെന്നമേ—പാമഗ
(എഴുന്നേറ്റ്) തൈദർ സ്പദവനം വിട്ട് അഭ്യുദയന
ത്തിനായി വിയനാപുരിയിൽ വന്നചേന്നിട്ട് മാസം പലതു ക

മിണ്ടു. പബ്ലിതവരേണ്ടും മഹാത്മാഗികളും വിശാലമനസ്സും തമായ ഇന്നപ്രോസ്സഡാംഗരങ്ങളാൽ നടത്തപ്പെട്ടിരുന്ന കോളജിലെ, അവരുടെയും അവരുടെ സഹവാസവും അവർ നിന്തകിയിരുന്ന ശിക്ഷണവും എനിക്ക് ഒരിക്കലും വിസ്മരിക്കിവാൻ നിന്നുത്തിയി പി. എന്നാൽ നിംബാഗ്രവാൽ ചെർച്ചിന്നന്ത ചക്രവർത്തിയുടെ നിഞ്ഞാണാന്നരം പ്രസ്തുത വിദ്യാലയം നിന്നപോകയാണാണായ തു്. ഓവിട് ചേന്തിരുന്ന അദ്ദേഹത്വാക്കൾ നാനാഭിക്കിലും പോലീ അട്ടസനം തുടങ്കിക്കഴിഞ്ഞു. ഹാ! സ്വപ്നമോദരം പിതാചിന്നം പ്രതിപുരുഷനെന്ന നിലയിൽ ഞങ്ങളെ പരിപാലിക്കിവാൻ അയയ്യുപ്പട്ട മുരുന്നമാണെങ്കിൽ ഞങ്ങൾക്കു തെരി ഏതെങ്കിൽ ഇന്ന നാന്നിക്കൊരുടെ ഭവനമാണ്. ദിനുത്തരായ അന്നേവാസികളും മുള്ളി ജീവിതം എന്നും അതമനാശ തത്തിനാവോലും പ്രചോദനമായിത്തീരാൻ ഇടയുണ്ട്. പോരുകിൽ സമോദരം മുരുവരം അവരുടെ അതമമിത്രങ്ങളായി പരിണമിച്ചിരിക്കുന്നു. ഹാ, ഇഗ്രേറ്റ്! നി മാത്രം എനിക്കാലം ബും.

(പാനത്തിനായി കസാലയിൽ ഇരുന്ന മേശപ്പുറത്തുനിന്നു ഒരു പുസ്തകമെടുത്തു വായിക്കുകയും എഴുതുകയും ചെയ്യുന്നു. ട്രൈക്ക് പ്രവേശിക്കുന്നു. കൈയിൽ കരു വത്തമാനപ്പെടുത്തും ഒരു കത്തിച്ച ചുത്തുംഉണ്ട്.)

ട്രൈക്ക്— സ്നാനി, നി ഗ്രഹപാംങ്കർ എല്ലാം ചെയ്തി തു്വോ?

(മുരുവിന്നും സ്വരം ശ്രവിച്ചുമാത്രയിൽ സ്നാനി എഴുന്നും സാദരം)

സ്നാനി— ഇഡ്സോൺസിംഗ്‌സാർ, ഞാൻ എല്ലാം ഭംഗിയായിചെയ്യു.

(അടച്ചതുകിടന്ന ഒരു കസാലയിൽ ട്രൈക്ക് അസനന്നമന്നുകുന്നു.)

ട്രൈക്ക്— നി ചെയ്യ കണക്കു ഞാനുന്ന പരിപ്രോധിക്കു ചെ. (സ്നാനി ബുക്ക് എടുത്തു കൊടുക്കുന്നു. ട്രൈക്ക് പരിപ്രോധിക്കുന്നു.) “ബെറിഇഡ്സ്” ഉപന്നാസമെടക്കു. (സ്നാനി ഉപന്നാസം എഴുതിയതു്, എടുത്തു കൊടുക്കുന്നു.)

ട്രൈക്ക്— വളരെ ‘നീറിഡ’യിരിക്കുന്നു. തലത്രേംഡജുവക്സ് അധികമെണ്ണം പറഞ്ഞുകൊടുക്കേണ്ട അവസ്ഥമിലും; ഇല്ലാത്തവ

എ വരണ്ടുകൊടുത്തതുകൊണ്ട് മലവുമില്ല; “ജോമടി”ചെയ്യി പിയോ?

സൗന്ദര്യ— ഒരു ‘തീരംപുറവു’ ചെയ്യു. “പ്രാക്കർഡിക്സ്” വരച്ചിട്ട് ശരിയാക്കുമില്ല.

ട്രൂട്ടർ— കൊള്ളാം, അതു് അട്ടതു പ്രഭാതന്തിൽ എന്ന് ചെയ്യു കാണിക്കാം. ഇന്ന പല രാഷ്ട്രീയ പ്രേഭാരങ്ങളിലും വായി ചുമ്പ് ചിന്തിക്കാണണ്ട്. (എന്ന പരംഞ്ചു പത്രപാധാരണം തുടങ്ങി.)

സൗന്ദര്യ— ഇന്ന സ്റ്റാൻഡിൽ ചെയ്യുകാണിക്കണമെന്ന പ്രത്യേകം അഭ്യന്തരാവിച്ചിട്ടുണ്ട്.

ട്രൂട്ടർ— നോട്ടുമ്പുകൾ കൊണ്ടുവരുവാൻ മറന്നപോരെന്നു, പറയുക.

സൗന്ദര്യ— സർപ്പവിഭ്രാത്മികളിലും ഇന്ന അവരുടെ വൃത്തിയ പാറ്റപ്പുക്കങ്ങളിലും നോട്ടുമ്പുകൾകളുമായി മാജിരായിക്കൊള്ളണമെന്ന ഫൈഫ്‌മാസ്റ്റർ അവർക്കു നോട്ടിസ് ഇട്ടിട്ടുണ്ട്.

ട്രൂട്ടർ— കട്ടികർക്കു വിസ്തൃതി സഹജമാണെന്ന അദ്ദേഹത്തിനിൽക്കും, അല്ലെങ്കിൽ ശ്രീകൃഷ്ണക്ക്. ക്രിവന്നാൽ ഒരു ചെറിയ തുക ഫൈഫ് ഇട്ടും, അതു കൊടുത്തു നാഴെ സ്റ്റാൻഡിൽ പ്രവേശിക്കാം.

സേവകൻ— (ചാടി പ്രവേശിക്കുന്നു) ഒന്നാംതരം താഴ്, എന്തിനാ മാതം മാതം ചുഡാക്കം വാങ്ങുന്നതു്? താരിറ് പുതിയ ട്രൂട്ട് മേലുത്തതിനു വിജ്ഞേയ പജ്ഞിക്കുടയ്ക്കി പെട ഒട്ടകണം. അല്ലെങ്കിൽ പെട തിരുന്നതുവരെ തർപ്പുണ്ട്. മുപ്പുക്കുമ്പുത്തി നീറു അന്തര്ത്തിനു ഒപ്പിക്കുപ്പേ താഴ ഉണ്ണിക്കുള്ള വളരുന്നതു്.

ട്രൂട്ടർ— സേവകാ! എന്ന് വെറും നേരംപോക്കായി സംസാരിച്ചതെല്ലോ?

സേവ— നേരു, നേരു, താരിറ നാണാവരുന്നു അല്ലേ.

ട്രൂട്ടർ— സൗന്ദര്യ! മേശയിൽ കാണുന്ന ഏസുകമെന്താണ്?

സൗന്ദര്യ— വലിയ വേദോപദേശം.

ട്രൂട്ടർ— വേദോപദേശം പാരാധാരം ചെയ്യു സമയം പാശാക്കിയാൽ വിജയം നാണ്ടി.

സേവ— ചരി, ചരി, നിരിച്ചുരുണ്ടാക്കു ഇതു പിടിക്കമോ? താരിറ കരിച്ചുവരയും കുന്നതാരവും പജ്ഞിയിൽപ്പോക്കം ഇല്ലാതായിട്ട് നാജു കുറെ അയി. വേതാവത്രേചം കാണുന്ന ഒരു മനക്കടിയും ചെവിക്കുത്തും. അയ്യോ എന്തിനാ ഇതൊക്കെ പറ

അപ്പിക്കുന്നത്. എതായാലും താരിന്നറ കാൽം കഴിഞ്ഞു. ഇനി ചെറുകുന്ന പെണ്ണുകെട്ടാൻനേരത്തു കള്ളമിച്ചിതോ. (സുഗന്ധിയോട് മതി, ഏന്നും പൊന്നക്കുണ്ടു വായിച്ചുത്തമതി. വനിറദ കാപ്പിവെള്ളം മോന്തിക്കേ. മണി. പത്തായി. അഞ്ചെട അഞ്ചാമാടം എഴുത്തുപിഞ്ജേരും പോകുന്ന. (ട്ടട്ടരോട്) താറ കാലത്തെ ബഡ്കാപ്പിയും എടുമണിക്കു മുർക്കാപ്പിയും മൊട്ടയും വെട്ടിടം അടക്കിച്ച, പോരകിൽ ചുരുക്കം പലിച്ച കടലാത്രമായിട്ട് വരുമണിക്കു ചൊല്ലിക്കൊടനേർച്ചു കഴിക്കാൻ വന്നിരിക്കുന്ന. ചേട്ടു കാന്നവരു കാലത്തെ കാറദ പത്രതകാൻ പോയിരിക്കയാ. കടം! ഏന്തിന പറയുന്ന, (സുഗന്ധിയോട്) യാ! ഏന്നറ തക്കചുന്ന വന്ന കാപ്പിക്കട്ടി (എന്ന പറഞ്ഞു് സുഗന്ധിയെ പിടിച്ചുകൊണ്ട് പോകുന്ന.)

(പോർ തന്നറ ഭർപ്പുത്തരായ സവാക്കളോടുകൂടി മുഖശിക്ഷന്ന.)

ഗ്രിതം.

പാവനമധ്യരാനിലയെ— എന്ന മട്ട്.

അനന്നപല്ലവി.

പാവനപ്പരിമോഹനയേ, വിയന്നാ ധരരെ
ശ്രീയില്ലും സപ്ര്ദ്ധസമാനം— മോദമേകിട്ടം നഗരം
മോഹനനാടകശാലയും റൂതകലാഭികളേന്നിലു—
സപ്ര്ദ്ധസ്വരാലയവാസി—വാനിനത്രപ്രമാം വിയന്നാ.

പല്ലവി.

എന്നരെവാസം ഭാഗ്യപൂർണ്ണമതല്ലോ!

ചരണം.

ശ്രോതികാഞ്ചനമണി ഞാൻ
ഉത്തമനായ മണി ഞാൻ
പ്രേമിതരവരെന്തുണ്ണായു്
വന്നേനിവനിമു മണിഷായു്
കോളേജിലെന്നട പഠനം
മോൾത്തരം ബഹു ദ്രോഗം
മോഹിതപ്പേഃപിതരിവരെന്ന
പ്രാണന്താണിഹ ത്രവനേ.

കൂട്ടൻ— (സഹാരവം) പോർ! നി എവിടെപ്പോയിരുന്നു?
പോർ— എവിടെ പോയാലേന്നു? കോപിക്കാതെ,
കോളേജിൽ മണി അടിച്ചുതേയുള്ള അമ്മവാ അല്ലോ താമസിച്ചാൽ
തന്നെ വൈന്നർക്കാട്ടത്താൽ മതിയല്ലോ! (പോർ പുന്നുക്കുന്നത്
അടക്കി ഏഴുക്കുന്ന.)

കൂട്ടൻ— വൈന്നർ കൊട്ടക്കവാൻ പണം പ്രത്യേകം ച
ക്രത്തുന്നണ്ണോ? ഇന്നതെത്ത കൂഷൻ നഷ്ടപ്പെട്ടതിയില്ലോ?

പോർ— സാറിനു തോന്നുവാൻ വന്നാൽ ഏനെന്ന കാ
ണമോ?

കൂട്ടൻ— കമിഞ്ഞ റാത്രിയിൽ ഈ വസതി മുഴവൻ അരാ
ഞ്ഞിട്ടും നിനെ കണ്ണില്ലല്ലോ.

പോർ— ഏനെന്ന സാരെ! വല്ലിടത്തും നോക്കിയാൽ ഏ
നെ കാണമോ? ഞാൻ ഇങ്ങനിടത്തും കിടന്നിടത്തും വന്നനോക്കേ
ണ്ടിയിരുന്നു.

സൗന്ദര്യി! (വിളിക്കുന്ന.)

സേവ— (അണിയിരായിൽനിന്നു വിളിച്ചുവരിയുന്ന) താനി
കാപ്പിക്കടക്കയാണോ, ഇപ്പോൾവിട്ടുകൊണ്ടേ.

പോർ— (കപിതനാഡി) ഏടാ! സാനി! നി ഏനെന്ന്
വൈശഭേദപെൻ കരസ്ഥമാക്കിയോ? പുന്നുകമാണെങ്കിൽ തന്നെ
ഒന്നം മേശപ്പുറത്തില്ല.

സൗന്ദര്യി— ജേഷ്യാ! ഞാൻപെന്നുമെടുത്തില്ല. (പ്രവേശിച്ചു)

പോർ— അസ്ത്രം പറയുന്നോ? ഫോഫി! നി അല്ലോ
തെ വേരെ അരാണെടുത്തതു്? (സൗന്ദര്യിടെ കൃത്യത്തിനു പിടിച്ചു
തജ്ജന്ന സൗന്ദര്യി മുട്ടക്കത്തിവിച്ചുന്നു.)

സേവ— (പ്രത്രക്കണ്ണായി) കൊച്ചിന്നുപെടലിക്ക പി
ടിച്ചു ചാരം മുട്ടിച്ചാൽ പേനാ കാണമോ? അതു വല്ല ചാപ്പിലും
തപ്പിയാക്കാണും.

പോർ— നിന്നു ഇന്നലെ കിട്ടിയതു പോരേ? പോ
രേ?

സേവ— അ! കൊള്ളാം. അതുണ്ടാ അടിയന്ന് മറക്കു!
ഇപ്പോൾ തെ ചതുരാം വല്ലോ വായിലിട്ടുന്നത്.

പോർ— പേന എവിടെ തപ്പിയാൽ കാണമെന്ന ഉണ്ട്
നി പറഞ്ഞതു്?

സേവ— പേനായോ— അ പേന— കണ്ണു കളിച്ചപ്പും

വല്ലുടായും വിണ്ടതു് തേ ഇം പുജേരണങ്ങാൻ കണ്ട് ചാഫി കൊണ്ടപോയി കൊച്ചതു് വല്ലത്തിറ്റ മോനിക്കാണാവെന്നു ഞാൻ ഉള്ളിച്ചു പറഞ്ഞതുാ.

പോർ— അതേടു നിന്നും ഉംഗം ഞാൻ നിറ്റത്താം. (കൈയിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന ഒന്നുകമെന്നാകെ സേവകന്നും മാ ത്രിക്ക് കുപിതനായി എറിയുന്ന) കോളേജിൽപോയി വരട്ടു ഭോഗി! (പോയി)

കർട്ടൻ.

രംഗം 2. (ഉള്ളാസമുദ്ദി)

(പോർ തന്നും സവാകളുമായി ചിട്ടകളിച്ചു സംശയം. ഇടയ്ക്കിടയ്ക്കു വാദക്കോലാധിലം. ട്രീട്ടർ ഒരു കസാലയിൽ ചാരിക്കിടന്ന പത്രവാരാധിനം നടത്തുന്ന.)

പോർ— സേവകാ!

സേവ— എന്നോ, (അരഗതനായി അച്ചാരം ചെയ്യുന്ന.)

പോർ— ശ്രീമഹാം നാലു കമ്പ് ചായ കൊണ്ടവയ്ക്ക.

സേവ— കഴംചായ പോരെ? പാലില്ല.

പോർ— എടു ശവമെ, നീ പാൽ വാങ്ങിയില്ലോ?

സേവ— ആ കൊള്ളാം താനോ രണ്ടുകുപ്പി വാങ്ങിച്ചും വച്ചു കൂട്ടാം കുച്ചിൽപ്പോയയതു്.

പോർ— എന്നിട്ട്.

സേവ— എന്നിടെനോ തുപ്പിന് എല്ലാക്കണ്ട് തിരിച്ചു വന്നും ഒരു തുളിപോലുമില്ല.

പോർ— അരഞ്ഞതു്. സുനി മുഴവൻ കടിച്ചുവോ?

സേവ— അരികലുമില്ല. എന്തിനാ ആ കണ്ണതിനെ പുഴി കണ്ണതു്.

പോർ— പിന്നെ അരംബി?

സേവ— ഞാൻ ഇവിടെ ഇല്ലാത്ത തരംനോക്കി അഭേദം! അക്കാററ ആ “കണ്ടു്” മുഴവൻം കണ്ണമടച്ചു നക്കി നക്കി കടിച്ചു. എന്തിന് ഇനി ആ കജ്ജുന് നക്കണ്ടെ.

പോർ— നീ എന്തുഡിരക്കുത്തുമാൻ ചെയ്യതു്?

സേവ— ചെരവത്തെടിക്കു ഓന്നു കൊച്ചത്താരു അവരും തലയും പാത്രവും തവിട്ടുപോടി. (ഇല്ലാവരും ചിരിക്കിനം.)

രോബർട്ട്— പാത്രം തകന്നുകാണോ.

പോർ— വേഗംപോൾ ഓരോ ഔദ്യോഗിക്കാണ്ട് വത്തു. (അണിയറയിൽ പുച്ച കരയുന്ന ശബ്ദം കേരകംനാം) പുച്ച, പുച്ച, അങ്ങും മീൻ വറ്റത്തെ മുഴവൻ തീരുക്കാണാം. (സേവകൻ അക്കരേയ്ക്കു ഓട്ടുന്നു. ഒരു കൂപ്പി ഉടയുന്ന ശബ്ദം കേരകംനാം. സേവകൻ മുത്രക്ഷപ്പെട്ടുന്നു)

സേവ— ആണേഡ ഭോട്ടിലെല്ലാം തവിട്ടവൊടി.

വില്യും— ആ തലെ പോയ പുച്ചയല്ല വന്നതു്? (ചിരി)

പോർ— എത്ര ഭോട്ടിലുണ്ട് പൊട്ടിയതു്?

സേവ— വിശ്വാസ്ത്രക്കൂപ്പിയും മറരതും.

പോർ— കഷ്ടം! രൂംബിക്കൂപ്പിയോ?

സേവ— അല്ലോ വിക്കിക്കൂപ്പിയാ.

പോർ— കഷ്ടം! എത്ര ഗ്രഹപ്പിച്ചയാണിതു്?

രോബെ— മോ! മി. പോർ എനിക്ക് അതിശായ തലവേ ഒന്ന് തോന്തിക്കുന്നു. കളി നിറത്താം.

രഹസ്യി— ഏതായാലും കളി നിറത്താം കല്പിക്കേണ്ടോ. സലും വയ്ക്കുവാൻ സമയമാക്കുന്നു തലവേദന ആക്കം താനെ ഉണ്ടാകും.

വില്യും— (രോബർട്ടിന്റെ നെററിമേൽ കൈ പച്ച നോക്കിക്കൊണ്ട്) വാസ്തവമാണ് അല്ലും പനിയും തോന്തിക്കുന്നുണ്ട്. സുവന്നിദ്വേശം.

പോർ— സേവകാ! ഒരു കിടക്കയെടുത്തു വിരിക്കു.

(സേവകൻ ഒരു പായും തലയിണ്ണും കൊണ്ടുവന്നു നേരും ജിന്നീൻറെ ഒരു ഭാഗത്തു് വിരിച്ചുകൊടുക്കുന്നു. രോബർട്ട് ശയിക്കുന്നു.)

പോർ— നാലു പേരിലെല്ലക്കിൽ കളിക്കുത്തു രസമാണുണ്ടു്.

വില്യും— പോർ പറ്റത്തെ വാസ്തവം തന്നെ.

പോർ— (ട്ടുട്ടരോട്) എം ഇരിക്കുന്നോ?

ട്ടുട്ടരു— കമ്പിന്ത രാത്രി മുഴവൻ ഉറക്കമെമാഫിഞ്ചതിനാൽ നോന്ന് അല്ലും വിത്രുമിക്കുട. പോരുക്കിൽ പോളിനോട് തക്കിക്കുവാൻ തോന്ന് ശക്തനാല്ല.

പോർ— സാരായാലും ശരി തോന്ന് കളിക്കുത്തി വകവച്ചു തരികയില്ല.

പോർ— സൂംനി (സേവകൻ അശതന്നായി)

സേവ— താനി കരിത്തു വരക്കുകയാം.

പോർ— അവൻറെ ജപം നിരത്തി ഇവിടെ വരവാൻ പറയു.

(സേവകൻ പോകുന്ന. സ്നാനി പ്രവേശിക്കുന്ന.)

പോർ— സ്നാനി! രോബർട്ടിന്റെ സ്ഥാനത്തിരിക്കും.

സ്നാനി— ജേ,ജോ! എനിക്ക് ചീട്ടുകളിയറിഞ്ഞുകൂടാ.

പോർ— ഓഹോ! നിന്നു അറിഞ്ഞുകൂടെനോ? അസത്യം.

സ്നാനി— ഒന്നു ഇതായും അഭ്യസിപ്പിച്ചില്ല ജേ,ജോ.

മഹാദി— അബടാ! ഒരു കൊച്ചുപ്പണ്ണവാൻ! വെറുതെ അല്ല അപക്രൂട്ടിനു വിലകുടുമ്പം.

പോർ— ഇങ്ങനു കളിയടാ (സ്നാനി ഇരിക്കുന്ന. കളിതു ചെയ്യുന്ന.)

പോർ— (മേശപ്പുറത്തു് ഇരകിയിട്ടിരിക്കുന്ന ഒരു ചീട്ടുകാണിച്ചുകൊണ്ട്,) സ്നാനി! നീ ഈ ജാതി ഒരു ചീട്ടിനകും.

സ്നാനി— (തന്റെ കൈയിൽനിന്ന് ഒരു ചീടുകളുടെയിടുന്ന.)

പോർ— എടകാ, കഴുതേ! ഒരു സ്നാനം ഇരക്കുന്നു.

സ്നാനി— ജേ,ജോ! അതു് ഇതിൽ ഫുതാണോ? (എന്ന പറഞ്ഞു ചീട്ടു മുഴുവൻം മലത്തിക്കാണിക്കുന്ന.)

പോർ— എടകാ ദോഷാ! നീനോച്ച് ആരു പറഞ്ഞു കൈകെ മലത്തിക്കാണിക്കുവാൻ? ദോഷി! നിന്നു ഉള്ളാന്ത്സാതെ മരറ നിരിയാം? (സ്നാനിയെ പ്രഹരിച്ചു്. കസാലയിൽനിന്നു തജ്ജി താ മെത്തിട്ടു് ചവുട്ടുന്ന. സ്നാനി കല്ലുന്നിൻ പൊതിക്കുന്നണ്ണെങ്കിലും ക്ഷമയോടെ സധിക്കുന്ന.)

പോർ— ഇവൻ വെരും കളിയും ധാരതായ കുസല്യമില്ല. ഇക്കാലത്തു് ചീട്ടുകളി, ബിട്ടിവലി, ചായക്കി ഇത്തുാണി കും അഭ്യസിക്കാതെ കട്ടികൾ ഉണ്ടെനോ?

മഹാദി— മി. പോർ! ധൂമക്കറിയാട്ടാൻ തന്റെ അനജനന ആരാണോ പറിപ്പിച്ചതു്?

വില്യു— ഇവന്നേപ്പോലെ ലവലേശം കുസല്പില്ലാത്ത ഒരു ബാലനെ തോന്ന എന്നും അഭ്യസിൽ ദർശിച്ചിട്ടില്ല.

പോർ— എടകാ! വില്യും പറഞ്ഞതു് നീ കേട്ടോ? മുട്ടുകളു്. (സ്നാനി മുട്ടുകളുണ്ടുന്ന.) ഏതെമ്പിടടാ (സ്നാനി ഏതെമ്പിടുന്ന.)

കൂട്ട്— (കസാലയിൽനിന്നും എഴുന്നേറ്റ്) ഏതെമിടതു മതി. (സുാനി നിരത്തുന്ന) സമോദരന്റെ അജങ്ങ ഇനിയെങ്കിലും നി അനന്തരിക്കണം.

പോർ— എടാ! ഫോഫി! വദ്ധുള്ള പറങ്കതു കേടോ? ഞാൻ തിരിച്ചുവരുന്നതുവരെ ഈ നില്പ് മുടിൽ നിന്നുകൊള്ളണം.

വില്പ്പം— നമ്മകൾ പാക്കിൽപ്പോയി വിശ്രമിക്കാം.

പോർ— ഓമോ, എന്നിക്കു വൈമനസ്യമില്ല. എന്നാൽ ഇന്നു നാടകം കാണബാൻ നേരത്തെ ശമിക്കണം.

രോഖ— (എഴുന്നേറ്റ്) മോ! ഞാൻം വയന്.

മഹാത്മ— നാടകമെന്നു കേടുമാറുമിൽ രോഖർട്ടിന്റെ തലവേദന പന്പകടനു.

ഗ്രീതം.

പോർ—

“ചി.രാ.മ.നാ’തിലെ” “മായപ്രഭാതിൽ” എന്ന മട്ട്.

മായപ്രഭാതിൽ സാമോദം വാഴണം
മദ്രമല്ലാതിവക്കാനന്ദം വേറില്ലെ
എന്നടക ജീവിതം സ്പർശ്വും തോൽക്കം
ത്രിലേ വാസമെന്ന് നാടകശാലേ
അനഭിന വാസം മുറിതമേശാതെ

രോഖ.— വാച്ചിടമേ ബഹുമോടിയില്ലെതും
ഇപ്പറിയിവനം ഭാവുകമേ—ഇനി

എല്ലാവ.— മദ്രമല്ലാതിവക്കാനന്ദം വേറില്ലെ.

വില്പ്പം— സുന്ദരമാധ്യത്തേരോചിനാദം
കോകിലവാണികൾ പാട്ടമതാകെ
കേട്ടിടവാനോ പോകാമിരാത്രി
അഭവിതയ്ക്കുവിതന്നാഗ്രഹമല്ലോ
പോകാടുകനെ പരമാനന്ദം—ഇനി

എല്ലാവ.— മദ്രമല്ലാതിവക്കാനന്ദം വേറില്ലെ (പായി.)

സുാനി— ഹാ! ഒരുവമേ! അഭിട്ടത്തെ ആർപ്പതയാൽ
സ്പസമോദരൻ മാനസാന്തരം നൽകണമെ. (ബാഷ്പ് പാക്കലനാ-
ലി) അനഭിനം ലഭിക്കുന്ന മർദ്ദനത്താൽ ഞാൻ ക്ഷേശിതനാക്ക

നില്പ. എന്തെന്നാൽ ഏവികസനോഷദങ്കരകായിട്ടും, എന്ന് ക്രജാതന്നായിരിക്കുന്നത്; അതുത ഉന്തുജ്ഞകാർണ്ണദരകായിട്ടുതു. എന്നാൽ സഹോദരന്നർ മിഛാനമാഡ ജീവിതം സപ്രാദിഷ്യത്വത്തു ഫവബനിപ്പിക്കുന്നു. എന്നർ അമേ! പരമനായികേ! ഈ പാപിയെ കൈവിട്ടതേ! എനിക്കു ലഭിക്കുന്ന പീഡകൾ ജ്ഞാപ്പാൻറും മാന സാന്തരംതിനായി സാമോദം എന്ന നിന്നും ദിവ്യക്ഷമാരന്നർ പക്കൽ സമർപ്പിക്കുന്നു.

ഗ്രിതം.

കാമാശ് (ക്രിസ്തീയ. മ.)

പല്ലവി.

മഹിതലം—ഭരിത—പുരിതം (മഹിതലം)
മഹിപതേ! ക്രിസ്തുവേ! നമോ നമഃ (മഹിപതേ)

അഃ പഃ:

വിശ്വപാലകാ! ബഹുപുജിതാ
പാപപക്ഷധാരി—പാപിയെ തുണ.

ചരണം.

കരണാകര! സുരനായകാ!
വരദായകാ! പരിപാവനാ!
ഭരിതമിവനം—ധരണിയിലധികം
തരവാനിരമ്പു— പരമിശരണേ! (മഹിതലം)

(സുാനി പോകരിന്തനിന്നും ജപമാല എടുത്ത ജപിക്കു. പോഴം സവാക്കളം ക്രൂരം പ്രവേശിക്കുന്നു.)

പോർ— ജ്ഞാനിത്തരേ! സുാനി എന്നർ അജന്താരാജാഡാരം നിശ്ചിന്തയും!

രഹസ്യം— നമ്മുടെ വരവ് സേവകൻ ഇവനെ അറിയാതുകാണും.

വില്പം— മി. പോർ! നിങ്ങളുടെ ഇഷ്ടാദാവത്തിയായ സഹോദരന്നർ കരണ്ണളിൽ കാണുന്നത് എന്നാണെന്നു ഒന്ന് സ്ഥിതുല്പം.

രോഖ— ജ്ഞാപ്പാൻ കല്പിച്ചിട്ടായിരിക്കും ഇവൻ കൊന്ത ക്ഷയ തിരക്കില്ലെടുക്കിക്കുന്നത്.

പോർ— (കവിതനായി) ഒഴ്ഘാ! നി ഏന്നും അജന്ത ലം മലിച്ചു?

സൗന്ദര്യി— പ്രിയ ജ്യേഷ്ഠാ ഒരിക്കലുമില്ല.

പോർ— നി എഴുന്നേറ്റ് മരിയിൽ മുവേശിച്ചുണ്ടോ ജപമാല കരസ്യമാക്കിയതു്.

സൗന്ദര്യി— തിരക്കൊന്ത പോകരിൽ ഉണ്ടായിരുന്നു.

പില്ലു— തിരക്കൊന്തയോ? അതു് എവിടെനിന്നുള്ള വരവാണ്. സപ്രസ്തുംകൈടിച്ചുതാനോ?

പോർ— വാദത്തിനാവേണ്ടി സഹായിച്ചാൽ തന്നെയും കൊന്ത ഉടക്കവാൻ നാന് അജന്താവിച്ചിരുന്നോ?

സേവ— (പ്രത്യക്ഷനായി) നേരാ, നേരാ, നി അല്ലെങ്കിൽ നിന്നും തന്ത്രം വെള്ളും കലക്കിയതു് എന്ന പണ്ട് ഒരു ചെന്നാ പരഞ്ഞ തന്മുഖമാണു്.

പോർ— (സേവകനോട്) പോടാ. (സേവകനും അല്ലെങ്കിൽ പ്രത്യക്ഷനായി.)

സൗന്ദര്യി— നാന് പ്രാർത്ഥിക്കുന്ന ജ്യേഷ്ഠനും പരഞ്ഞതിങ്കില്ല. അടവാം ജീവിച്ചാൽ തന്നെയും അതു് ഒരിക്കലും കുറക്കരംല്ലോ. എന്നിക്കു തന്ന ശ്രിക്ഷ ഏന്നും പാപത്തിന് പരിഹാരമായി നാന് കാഴ്ച അഭ്യൂതമായും കൈവജനനിയോട് പ്രാർത്ഥിക്കുന്നുണ്ടോ.

പോർ— ഒരു കുടക്കിൽ ഇതുകൂടി കാഴ്ചവെച്ചുകൊടുക്ക. (പ്രഹരിക്കുന്ന പ്രഹരമേറ്റ് സൗന്ദര്യി നിലംപതിക്കുന്നു.)

പോർ— അബ്ദാ നിന്നും കജ്ജത്തരം നിന്നു നാന് എഴുന്നേള്ളിക്കാം. (സവാകളുമായി പോയി.)

ടുടക്ക— സൗന്ദര്യി! നി ജ്യേഷ്ഠനും പ്രസാദിപ്പിച്ചാൽ ഇതു കാരംജീ പ്രധാനം ഏക്കേണ്ടതായി വരുകയില്ല.

സേവ— (ചാടി കവിതനായി മുവേശിക്കുന്നു.) മതിയ ദോ താനു പരഞ്ഞതു്. മഞ്ഞാദയില്ലാതെ മുക്കരം തിന്ന കടിച്ച പിഞ്ഞേങ്കുട താരാബന്നും പഴഞ്ഞു പന്നിപ്പോലെ കിടന്നിന്നുണ്ടു്. ഇങ്ങനെതെ അസാമാന്യ ഉണ്ഡായതിൽ പിന്നിടാ പിഞ്ഞേങ്കുടിനും തൊട്ടുകൂടിയതു്. ചേടകന്നും കോമാളിത്തരത്തിനും പൂശിച്ചു് ഈ മാടപ്പാവം തുലനാമല്ലോ? താനെന്നും ഏകാളിയാണോ? മാതം, മാതം വേലയെടുത്തു വേണും കാചുമേടിക്കാനും. തന്നും മുവിലിട്ടില്ലേ ഈ കൊച്ചിനോടിനും ചെയ്യുതു്. (കരം

യും.) ഏന്നറ തെവദമേ! (സൂനിയെ പിടിച്ചുനോക്കുന്ന.) ഒരു ചാതം പ്രോലുമില്ല. തന്നെ കള്ളിൽ തിമരം വന്നാൻ തനിക്കു ഒന്ന് തടത്തം പിടിക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ലാൻപ്പോടോ. തൊന്ത് ഒക്കിപ്പോതാ മാതം റണ്ട് വെള്ളി വാങ്ങിക്കുന്നത്. തനിക്കു പവൻ അന്നുവരു്. മേലാൽ തന്നെ ജോലി ഞാൻ നോക്കാം. ഉള്ളിയെ അതം മല്ലുന്നാള്ളിയിടത്തില്ല. വേണമെക്കിൽ കാണിച്ചു റാം. ഒരുച്ചരം വല്ലുക്കാരമാനന്ന വരച്ചിട്ടാൽ കാണാം തന്നെ കോട്ടം കാച്ചുകയും താനെ ഉണ്ടുന്നതു്. (സൂനി ഏഴുനേറിയുണ്ട്.)
സൂനി— സേവകാ! നി കോവിക്കാതെ സൂനി പറയുന്നത് കേൾക്കുക.

സേവ— തനിക്കരിയാമോ? ഈ കണ്ണതു് ഒരു പുണ്ണവാളുചുന്ന—ഇന്ത്യനെന്നും കൈപ്പിയും. താന്ത് മിത്രക്കേരുതാടു് ഒന്ന് നോക്കുകേ. താറിന്നും കണ്ണതുകളുള്ളതുമാണുക്കിൽ കാണാം തന്നെ നിറമാറാം. ഏന്നെന്നർ കെലവദമേ! കണ്ണാൽ ഇതായ തഹിക്കം. വാ—എന്നും താനി വാ— ഞാൻ കണ്ണിന്നും പുറത്തു് കരെ കൊള്ളുപോകുന്ന.)

ട്ടുടർ— (അതമല്ലതം) സേവകന്നും ശകാരവപ്പെട്ടതിൽ കുറേയാശ്വര വാസ്തവമുണ്ടെന്ന തോന്നുന്ന. എന്നാൽ പ്രോത്സാഹന ശാസിച്ചാൽ ഉദ്ദോഗം സ്വന്വേഷിക്കാം. തന്നെല്ലം അവനു സേവിച്ച നിഛ്കാതെ ശത്രുന്നരമില്ല. സേവകനു തൃപ്തിപ്പെട്ടതിനില്ലെങ്കിൽ സമയത്തിനു ഭക്ഷണം ലഭിക്കുന്ന കാഞ്ഞം ബുദ്ധിമുട്ടിലാം. (പോയി.)

കർട്ടൻ.

രംഗം 3.

(ദേവാലയത്തിൽ ദേവമാതാവിന്നും അപത്തിനും മുഖം പാക മുട്ടക്കത്തി സൂനിസ്സ്‌ലാവോസു പ്രാത്മിക്കുന്ന)

യന്നേ! കമ്പഡിനയായ ജനനീ! കാഞ്ഞസുങ്കേതമേ!
കന്നേ! നിഴ്സുരപാപിയെക്കലയിൽ, തുക്കണ്ണണ്ണേണമേ;
വിന്നുമാമക ചിന്തയും ഭരിതവും, കമ്മ്പരകളും പിന്നെയെ—
നെന്നെന്നത്തെന്നുമരു പാടകമലേ, നാളുകയുവയ്ക്കുന്നതുന്ന.

அன்றாளைப்பறையே! வழக்குறைக்கூட சுகேதமே!
மாலாவாமாக்கூட மஹாராஜனி! கிருபாபுத்ரக்காக்கூட அஶுரமே!
நிலைக்கூட நித்ராம் துணையின்கூட ஏவை ஸுதிதம் அஞ்சியில்
பூக்களைமே. கால்வரியில் கால்யம் பூவிது கைக்கு! ஹா
வாவிக்கூட நிலைக்கூட வாங்குஷிளை தரிக. ஸ்ரோதரின்கூடி
ஈங் லக்கிணை லாலுவியியக்கு அஞ்சேவத்தின்கூடி மானஸாந்த
த்தினாய்க்கு தரை எய்க் காத்துவழைக்க.

၂၀၁၃

(‘வினாக்களிலே’ திங் ஸா திங் ஸா முரையே ஏ. ட.)

അമേ! യമേ! സുതനേകേക്ക് നി
 തായേ! പാപിയേയെത്തുണ്ണി നാമ അമേ...
 തരണേ വരമേ നാൻ മുല്ലേ!
 വരമെനിക്കുന്നർച്ചെയ് ബാലഗാമേ
 ഗതിയേ മമ ഇവത്തിൽ നി താനേ
 പാത്തലേ പാപിയായ് പിറന്നേന്ന് ഞാൻ
 പലതും പിഴകൾ ചെയ്യുപോയേന്ന് ഞാൻ
 അമലേ! കനിവുനിറഞ്ഞപോററേണ— (അമേ...
 (എഴുന്നേറു) (ശരത്മഹതം) സമയം ധാരാളം ജീവിതക്കാ
 പികാരി അചുനെന ഒന്ന് സന്ദർഭിച്ചു അ വസ്ത്രപിതാവിൽ
 വരയ്ക്കില്ല ദിവിജകതവന്ന്: (ഡാഡി)

കുറുപ്പ്

രൂപോ 4. (വിന്റെ)

(തന്ത്ര പ്രഞ്ച പ്രവേശിക്കുന്ന.)

၁၈၁

ପ୍ରକାଶନକାଳ ୧୩-୧୪

പെരിയപ്പരിവീതനായേ തരക്കും വെക്കും നാമേന്ന്

പെരിയക്കളും പ്രഞ്ചവിനേന്ന കേട്ടിരിയ്യ മാ-

പട്ടണകൾ വിംച്ചിട്ടുണ്ട് കാലംപോയി കൂടാം!

പട്ടിണിയായ് തീന്തിവനം കഷ്ടകാലം വരേ.

இந்தபகுதியேழுயிலே ஏன் கை பட்டளையவாரிகள், நிற்கு வருமிலை. அதனால் இந்தபெறுமிய வாந்திலே ராபகுதி பட்ட

അക്കിങ്ങനെ. ചാത്രിവന്നാൽ എനക്കു പെരുത്ത സണ്ടോഷം. ഉ കെനക്കേവിടെയും സഖവികലോം പോലീസ്, പോലീസ്.

എനക്കൊൽ പേടിയുമില്ലെല്ലു. അന്തെപെരിയ പട്ടണം നിക്കെള്ളും പാത്തിരിക്കലും! അതിനാളിൽ ഒരു കാലത്തു എൻ കാലുകത്താൽ കെട്ടിടങ്ങെളാനാമേധില്ലെല്ലു. ഓരോ ബാജുക്ക ഭൂം ചുപ്പുകളൂം എനക്കു നന്നായി തെരിയും. സിമൻറ തിന്തികളും ഇരുമ്പുവൈട്ടികളും വന്നതിനാൽ എനക്കു റവമൊന്നും കിടയാതു. ഏപ്പടി താനാലും ശരി ശ്രദ്ധാട്ടക്കു കാൾ പോകരീടിയിൽ നിന്ന് എനക്കു കിടക്കും. റോട്ടിക്കിൽ ലുത്തി കുത്തിപ്പിടിച്ചുരങ്ങുന്ന പോലീസ് കണ്ണാൽ നാഞ്ച വിടത്തില്ലെല്ലു. എൻ ഉടമ്പിലെല്ല രോഗം വരുത്തിടപ്പായിരുന്നതിനാൽ അടച്ചതകാലത്തു ഒന്നും കിടയാതു. അനാണ്ട് ഇന്തരാത്രി ഒരു വാരത്തുക്കു വക അടിച്ചെടുത്ത സ്ഥാതെ ഉറക്കബില്ലെല്ലു. (ഒരു വശത്തേക്കു നോക്കുന്നു.) അയ്യോ! അരോ നടന്നുവരുന്നു.

(അമ്പലഗതം) കളിമുന്നാർ നാടകശാലയിൽവച്ചുകണ്ടോ യി തെരിയും. (ഗ്രന്ധവഡാവത്തിൽ എന്തിനുംതയാരായി നില്ക്കുന്നു.)

(റോബർട്ട് പ്രവേശിക്കുന്നു. പ്രഞ്ചു അടച്ചതുചെന്ന് സുക്ഷിച്ചുനോക്കുന്നു.)

പ്രഞ്ചു— ഇതാങ്ക്! നമ്മുടെ റോബർട്ട് യശമാനന്നു ക ഷു! അഴചു തെരിയാതെ പ്രഞ്ചു. അല്ലോ കളിഞ്ഞാൻ.

റോബ— നിന്നു തെരഞ്ഞെ നഗരി മുഴവൻ ഞാൻ വല തുവെച്ചു.

പ്രഞ്ചു— അതെക്കു അവിടെയിരിക്കുടെ. സക്കരി ചോ സ്റ്റി. പ്രഞ്ചു എവിടെ മുടിക്കുവേണ്ടിയതു്?

റോ— റഹസ്യം. നമ്മുടെ വീടിൽ കയറണം.

പ്രഞ്ചു— അമ്പവടക! എന്തു പുകിലയും തൊല്പണ്ടു്.

റോ— എടാ— കുപ്പിരി കഴുതേ! പവൻ അയിരും ഇന്ന ലെ വന്നിരിക്കുന്നു.

പ്രഞ്ചു— ഒരു കുപ്പി മണക്കാൻ കിട്ടുംതെ നികർക്കു അ തെ പവൻ അയച്ചു തരണ്ടു്?

റോബ— എടാ! വെടലേ! എനിക്കുല്പടക. നമ്മുടെ മേഡ കുപിക്കെടുത്തു താമസിക്കുന്ന പ്രഭകമാരനെ അറിയുമോ?

പ്രഞ്ചു— ഓരോ! തെരിയും തെരിയും, ഒരു ചെറുചു ബി അല്പവാ, അവൻ താൻ വലിയ പണക്കാൻ.

രോബ്— അവൻറെ പിതാവ് ജോൺലൂൾ പോള്ളിൽ നിന്ന് അയച്ചതാണ്. ശഖനമുറിയിൽ കാണുന്ന മേശയ്ക്കും കണാകെ നിന്റെപിച്ചിരിക്കുന്നതാണ്. താങ്ങോൻ മുഞ്ഞറിൽ മുകിയിട്ടിരിക്കുന്ന കോട്ടിനും പോകുവിലുണ്ട്. എന്താ പോരേ?

പ്രഭു— ഓഹോ! റം പോതും.

രോബ്— പോർ ചീട്ടുകളിൽ ലയിച്ചിരിക്കുന്നതാണ് കളി കഴിയുന്നവോടു തൊന്ത് അവനേയുംകൊണ്ട് മല്ലിഷ്യാപ്പിൽ പൊജ്യോളിം. സംഗ്രഹി ഏറ്റവും രഹസ്യമായിരിക്കും. തൊന്ത് പോകുന്ന.

പ്രഭു— കൊഞ്ചംകുടെ പാത്താലും നിങ്കൾ സക്തി ഏ സ്ഥാം പേരി. നാന് ഒരു. ഏപ്പടി ആനാലും ശരി റം അ യാസമുള്ളതിനാലുകൊണ്ട് എന്നടെ കാഞ്ഞം നാന് നേരത്തെ പേരാട്ടവാ. പിന്നീട് പാത്തിക്കുന്നാൽ കശപിശ പേശാൻ എനി കു സുകമിരെല്ലു. ആനാൽ ഇത്തവശണം എനക്കു പത്തുക്കു രണ്ട് കമ്മിഞ്ചുന്ന കെടച്ചാൽപോരെ. നേർപ്പാതിതാൻ കിടക്കുവേണ്ടിയുള്ളതു. എന്നടെ ചെഡാറു നാന് എടുത്തതിനിക്കശേഷം മാത്രമേ നിങ്കൾക്കു തരികയുള്ളൂ.

രോബ്— അതുമതി. എന്നാൽ സംഗ്രഹി. രഹസ്യം.

പ്രഭു— എൻ ഉട്ടുവിലെ ഉശരിയും പോനാലും ശരി ചും തം ഉരിയാകാതു. സക്തിയിൽ നെവുംപെറയാതം വന്നിരിക്കേണ്ട്. അവിരുടെ ഒരു വേപെപ്പക്കാൻ പാക്കിനില്ലവും, അവൻ ബഹു സമർപ്പനക്കാണും. ഒരു വേഞ്ഞെ അവൻ മുള്ളവൻ അടക്കിച്ചെടുത്തു കു ചീച്ചുരുട്ടിക്കൊണ്ടും. പോരുക്കിൽ ഒരു പൈപ്പുനമുണ്ടുണ്ട്. ഏപ്പടി ആനാലും ശരി, കളഞ്ഞ പോണാലും ചരി, പ്രഭു സക്തിയേറു.

രോബ്— തൊന്ത് പോകുന്ന. ഭംഗിയായി നിർവ്വഹിച്ച കൊള്ളണം.

പ്രഭു— നിങ്കൾക്കു പ്രഭുവിനെ നന്നായ് തെനിയാതു. ഇന്ത ചാറ്റി ഒന്നാകെ ചുമ്മി ഇവിടെ കൊണ്ടുവന്നാൽ പ്രഭുവി നു സമ്മാനം തദ്ദീപ്പിക്കാം.

രോബ്— നിനക്കു രണ്ട് ക്ഷുപ്പി സമ്മാനം.

പ്രഭു— പെരുത്ത സന്തോഷം! വിസ്തൃതിയാ? ഓഹോ! പ്രഭു മണ്ണത്തെ നാൻ മറ്റു. ഉനക്കു റം കളിറ്റും ദിവവും ആനാൽ ഒന്നമുത്താൻ കൊണ്ടും തുനോടുക്കു കിട്ടുവേണം. (റോ

ബർട്ട് ഒരു പവൻ ഏച്ചത്തുകൊട്ടക്കുന്നു. പ്രഞ്ചു സന്ദേശത്തോടെ ഇരുക്കരവും നിട്ടി വാദിക്കുന്നു.)

റോബ്— കണക്കു തിക്കംഗോൾ ഇതു കിട്ടു മാത്രമേ ഞാൻ നിന്നു തരികയുള്ളൂ.

പ്രഞ്ചു— മതി മതി, പെരുത്ത സന്ദേശം. (റോബ്: പോ

യി)

പ്രഞ്ചു— (പവൻ കാണിച്ചുകൊണ്ട്) ഇതു കിട്ടു താൻ അവൻ ഏന്കു തരികയുള്ളൂ. തെണ്ടി! അവനക്കിൽപ്പന്നല്ലവാ ഇന്ത ചാറ്റി പുതിമുട്ടുന്നതു്. അവൻ ചണ്ഡാളൻ. പോളിന്റെ ചെങ്ങാടി. പെരിയ വഞ്ചനക്കാർന്ന്. വഞ്ചന താൻ ഓതിയതു്. ആന്നാൽ അവനെ പരിപ്പിക്കാൻ വേണ്ടതു്. (പോച്ചി.)

കർട്ടൻ.

രംഗം 5. (പള്ളിമെട.)

(സുനില്ലാവോസ്യ് വൈദികനമായി സംഭാഷിക്കുന്നു.)

വൈദി— സൗന്ദര്യി! പോൾ നിനു അനാദിനം ഭാർഡിക്ക നന്തരിഞ്ഞു് ഞാൻ അതുനും സഹിതപിക്കുന്നു.

സൗന്ദര്യി— വാദ്യ മുരോ! അതു് വാസ്തവംതന്നു് ഏന്നാൽ സഹായരംഗം മർദ്ദനമുള്ള ഏനിക്ക് ധാതൊഴ ക്ഷേഖരവുമില്ല.

വൈദി— മകൻ! നിന്റെ സംസാരം ഏനിക്ക് ഏറ്റവും അനുസരകരംതന്നു. സപ്ത്യശക്തി നിന്നു നാൽകിയിരിക്കുന്ന സമാശക്തിയിൽ ഞാൻ വിസ്തൃതിക്കയറ്റു ചെയ്യുന്നതു്.

സൗന്ദര്യി— പിതാവേ! ഏതുവികസനംനും ഞാൻ ചെറുക്കുന്നു. വന്നക്കിറ്റുകൾ വധിക്കുക, ക്രിസ്തീവിനു അനാക്രിക്കുക, ഭരിതങ്ങൾ കുട്ടികൾ ലഭിക്കുവാൻ അനുവദിക്കുക എന്നി ദേനെ ഏന്റെ അന്തഃകരണം സദാ ഏനൊ ഉണ്ടിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതിനാൽ ഏനിക്കു ധാതൊഴ ഭിംബവുമില്ല. പ്രത്യുത ഞാൻ സന്ദേശത്തോടെ അവ ഓരോന്നും സ്വീകരിക്കുന്നതിനു അനുവദിക്കുകയറ്റു ചെയ്യുന്നതു്. വിശ്വിസ്യു, ഈ നഘരലോകം ഒരിക്കലും ഏന്റെ അന്തംമല്ലുന്നും അതു് ഏനൊ തൃപ്തിപ്പെട്ട തുകയില്ലുന്നും ഏനിക്ക് ഉത്തമമേഖലുംഡിണ്ട്.

വൈദി— സൗന്ദര്യി നീ, അന്നറഹമിതന്. ഈ പരമ രഹസ്യങ്ങൾ നിന്നും വൈളിപ്പേടുത്തിത്തന്നത് സപ്രേഷണ നായ പിതാവു തന്നെ. എന്നാൽ കാൽഞ്ഞവനായ ഏതൊമ്പം ഈ മോധാഡാരനിൽനിന്നും ഒഴിച്ചുവച്ചു എന്ന വരുമാനം ഓരിക്കലുമില്ല. നയനരോഗി സുത്തുപ്രകാശമാസപദിക്കാൻ അപ്രാപ്യനായിത്തിരുത്തുപോലെ അത്തവിത്തും നശിപ്പിച്ചു് അന്തഃ കരണവും അത്തമാടിമാനവും വെറും ജീവിക്കുന്നതോങ്ങങ്ങൾക്കാണി ബലിചെയ്യുന്ന മരജ്ഞന്ത്, തീരു കാൽവരിയിൽ ചിന്തിയ വിപാവനമായ രക്ഷത്തിന്റെ വിലഭയന്നുനിയുന്നില്ല. അദ്ദേഹ അതിന്റെ അവഹപ്പാനം കേർക്കണമാണില്ല. എന്നാൽ അത്തരക്കപ്പയെ കാംക്ഷിക്കുന്ന മർത്ത്യന്ത്, തന്നെ അന്യകാരത്തിലേക്കായിക്കുന്ന വൈശാച്ചിക പ്രലോഭനങ്ങളെ ഒന്നാക്കു പരിത്രണിക്കും. കത്താവേ! കത്താവേ! എന്നൊരു ശ്രദ്ധം പറിപ്പേട്ടവിച്ചതുകൊണ്ടോ കേവലമൊരു ബാധ്യതുപ്രകടനത്തിനായി ദേഹാലയസം ധനവും അണ്ടുകുമ്പസാരവും കഴിച്ചതുകൊണ്ടോ ഒരുവൻ സർവ്വപരമത്തിലൂടെ പുരോഗമനം ചെയ്യുന്നവെന്ന പറയുവാൻ നിവൃതിയില്ല. പ്രത്യുത തന്നിൽ ആധുനികമായിരിക്കുന്ന അധിക്കരണങ്ങളെ കൈനന്ന ചിന്തിച്ചരിഞ്ഞു് അവരെ ഓരോന്നായി മൂലചേദം വരുത്തുവാൻ അതിനു അതിക്കുന്ന മരജ്ഞന്ത് ഒരു ഭാസുരഭാവിയെ പ്രനിക്കിക്കുന്നു. പ്രിയ മകൻ! തോന്ത് വിശ്വാസം നിന്നും സമൂഹരണക്കുണ്ട് ഉപദേശിച്ചുനോക്കുക. അധാരം ടേജും അധാരായികളും ടേജും മാനസാന്തരത്തിനായി നമ്മുക്കു വൈഭാഗ്യനിയോട് നിന്നും മുത്തിക്കാം.

സൗന്ദര്യി— വന്നു, മുരോ! തോന്ത് ഉൽക്കുള്ളകാളുള്ളങ്ങൾക്കായിട്ടുന്നു സംജാതനായതു്. തന്മൂലം തോന്ത് ഏതും സഹിക്കുവാൻ സന്നദ്ധനാണോ.

വൈദി— (അത്തമഗതം) നിഃക്കളക്കമാനസനായ ഈ ഇവാവിന്റെ ഭാവി എന്നായിരിക്കും? ഈ സുക്തതിന്റെന്നും നാമം കുറഞ്ഞു് ലോകം വാഴ്ത്തുമെന്നുള്ളതിന് എന്നാണു സംശയം.

സൗന്ദര്യി— എന്നും പിതാവേ! അവിട്ടുന്ന സമൂഹരണം മാനസാന്തരത്തിനാവേണ്ടി മുഖ്യമാക്കുന്ന പരിശീലനിൽ എനിക്കും അതിയായ അനുസ്ഥാനം.

വൈദി— “ഭട്ടവിന്റെ തുരകപ്പേട്ടം അനോപധിത്തിന്റെ ക

ഒന്തെത്തും” എന്നല്ലോ വിശ്വേഷകനാമനായ യേഹുക്കിസ്സ് അം അജിതെഴുവിരിക്കുന്നത്. അതിനാൽ നമ്മുൾ നിരന്തരം പ്രാത്മിക്കാം. ധാരനകളെ തിരസ്സുരിക്കാതെ ദൈവജനനിയിടെ പക്കൽ നമ്മുൾ അഭ്യന്തരേകാം.

കോസ് ക്ഷോമുപ്രക്കടംവ്യതിന്റെ ക്ലിനത്പത്രതിന് അംഗ യോജ്യമാവിയം വേണ്ട ശ്രീക്ഷണം നൽകുന്നതിന് നിയുക്തനായ ക്രൂക്കർ ചെറും അരസികൾ കഴുതയെപ്പാലെ ജീവിക്കുന്നതു എറിവും നിന്തുച്ചുമാത്രു. ഉത്തരവാദിത്പരമെറിയ തന്റെ ജോലിയിടെ ശരിയായ ഒരു കണക്ക് ദൈവസന്നിധിയിൽ ഒരുക്കാല തുടർന്നുപെട്ടുകൊണ്ടായിട്ട് വരുമെന്നാൽ വോധം അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശുദ്ധയത്തിൽ അങ്ങൾക്കിടയില്ല. ഫോഫഡാജനമായ സൗന്ദര്യി! നിന്റെ കർണ്ണത്പരമ്പരയും ഒന്ന് ലഭ്യമുള്ളതാമെന്നല്ലോ തെ വിശ്വേഷവിധിയായി എന്നിക്കിട്ടും ഒന്നാംതന്നെ പരിയ വാനില്ല.

സൗന്ദര്യം “അദ്ദേഹം, മഹാശ്ശാ! നിന്നിരക്കുന്നേന്തുവും—

മല്ലേനിരിക്കുന്നിൽ ഹസ്യപാദങ്ങളും,
പാതകം തിണ്ടാൻ ത്രാട്ടുന്നവേളയിൽ
ചേരിച്ചുതാഴ്തു വി മൃംഖമടിക്കൊലാ.

അംഗസാകല്ലുനന്നാരകംപുക്കകിൽ—

വീംഗിഡഗാംഗനായ്യും സപ്രദാഗമമിച്ചതാം.

എന്നിങ്ങനെ ദിവ്യരക്ഷകൾ ഉപദേശിച്ചിരിക്കാം. എന്നും ശ്രദ്ധിക്കാം പാപത്തിലേപ്പും എന്നും മുരിച്ചിക്കുന്നകിൽ ഞാൻ ഇന്നു ജീവനെ പിഡിച്ചിക്കുന്നതിൽ വലു അസാംഗത്രവു മുണ്ടോ?

വൈദി— നിന്റെ അദ്ദേഹം ഉത്കൂഷ്യവും പരിപാവന പുമാതു. എന്നാൽ സപ്തശ്രദ്ധിരാത്തിനേലുള്ള പുണ്ണ്യാധികാരം സ്രഷ്ടാവായ സദ്ഗൈശ്രദ്ധിരാജാക്കന്ന. തന്മുലം അതിൽ കടന്നിള്ള പ്രായശ്വിത്ത പ്രസ്താവികൾ അപേക്ഷരമാംവിധം ശ്രദ്ധിരാതെ പീഡിപ്പിക്കുന്നകിൽ അതു കരകരമായി അവിക്കം. വിശ്രിയു മുഖം വായ നിന്റെ വർഷച്ചുജ്ജു തവക്കിശകൾ ഹാനികരവുമാണ്. (കപ്പാർ പ്രവേശിക്കുന്ന.)

കപ്പാർ— ഒരു രോഗിക്ക് അന്തുക്കുമ്മം നൽകണമെന്ന പാതയും ഒരാൾ വനിരിക്കുന്ന. (വൈദികൾ ശ്രവിച്ച മാത്രയിൽ ഏഴുനേരും) സൗന്ദര്യി! ഞാൻ പോയിവരട്ട. (പോയി)

സൗനി— ശിതം. ഭവനഗിരി Or റാക്കറ്റ്‌വേ.

പല്ലവി.

വിമലരാണി— പരിപാവനസുകമാരി
ജയ ജയ മുദ്രേ.

അ. പ.

പരന്നതായ തവക്കമാരന്
പരലോകേ മുടിയണിഞ്ഞ കന്ധകേ (വിമല—
ദാഹരാ

നാക്കേശനാംഖികേ! മനോജ്ഞതയേ! ധന്യശൈ!
ലോകേശനോടത്തിക്കണ്ണ കന്ധകേ! വാന രാജണി
(വിമലരാണി—)

രംഗം 6

(നോട്ടിന്ത്യ്)

പത്താം നവർ മല്ലിഷ്ട്.

ബിസ് കി ബോട്ടിൽ 1—ക്ക് 10 ഡില്ലിംഗ്.

ബ്രൂംഗിൾഡി—	1—ക്ക് 8	"
ബിയർ—	1—ക്ക് 2	"

മാനോജർ കെ. വി. ബുളാക്കല്ലും, വിയന്നാ.

(സ്ലോജിന്റെ നൃവിലായി ഒരു മേശയിൽ വിവിധതര
അതിലുള്ള ക്രമീകരിക്കുന്ന പലവാഹങ്ങളും ക്രമീകരിക്കുന്ന കാണ്ണനു. പോ
രീം സവാക്കളും മേശയ്ക്കു ചുറും ഇരിക്കുന്നു. മാനോജർ അംച്ചത്തി
ൽക്കു കണക്കെഴുത്തുന്നു.)

മെൻഡി— ഹോ! മി. റോബർട്ട്, ഒരു ടാക്കപാച്ച, തുന്ന
ക്രൊസ് റസിക്കെട്ട്. ഇന്ന പോളിന്റെ പുറനാളും പോരെങ്കിൽ
ക്രിസ്തുമസ്സുമല്ലോ?

പോർ— നിങ്ങൾക്ക് ഏറ്റ പാടാമോ?

ഹൗസ്ടി— ഓവോ! കുട്ടത്തിൽ പാടാനം വെള്ളത്തിൽ പുട്ടാനം അക്കാൻ പ്രയാസം.

രോബ്— എന്നാൽ അങ്ങനെന്നതനെ. (ഒരു ക്ഷുപ്പിയിൽ നിന്നും കുറെ മല്ലോ പകൻ കടിച്ചതിനേറ്റശേഷം പാട്ടുണ്ടും, മറ്റും ജീവൻ മേശമേൽ താഴുമകിക്കുണ്ടും. ക്ഷുപ്പികളും ക്ഷുകളും താഴെ വിണ്ണകയുണ്ടുണ്ടും)

ഗിതം അഭിപ്രായാരം ഏ. മ.

പല്ലവി.

എന്താരാനദം നമ്മകൾ എന്താരാനദം.

*
ചരണം.

സത്തുകൾക്കത്തമനാം പോളിനേറ്റി ജനദിനം
വിത്തം വിതറിയാലും മല്ലോ പലതരത്തിൽ— എന്താ
ശ്രീമത്തരംജോരോക്ക്ഷുപ്പിൽ പകന്നപോളിന്ത്—
നാമം പുക്കുടിച്ചു മുത്തിക്കടിച്ചിട്ടുണ്ടും— എന്താരാനാ—
(കുറെ മല്ലുകുടുക്ക കടിക്കുണ്ടും.)

പോർ— ബലേ ബേശ്! ഗിതം വളരെ മെച്ചപ്പെടുത്തിക്കണം.

മോ! മാനേജർ ഹഷ്ടർസ്റ്റോസ്സ് ബോട്ടിൽ ഒന്നൊട്ടുകൾ.

മാനേ— ബോയ് വൈറ്റ് മോഷ്ട്സ് എച്ചത്തു് പോട്ടി
ചുകൊട്ടുണ്ടു്? (ബോയ് പോട്ടിചുകൊട്ടുണ്ടു്.)

വില്യു— എടാ പത്രാ! റണ്ട് കട്ട് ലറ്ററും.

ബോയ്— സാർ, ഇതാ കട്ട് ലറ്ററും.

ഹൗസ്ടി— പങ്കന അഭിലൂപ്പം ഇതിനിടയായാൽ മതി.

രോബ്— ആഞ്ചേരോടും പുറമാളും പങ്കമെടാ.

പോർ— എന്നു ചശ്ചാല്പം നമ്മുടെ ഫ്ലൂവം ഇന്തിനെ
കിടക്കണം.

രോബർട്ട് വിസ്തി ഓരോ ഫ്ലാസ്റ്റിൽ പകയുണ്ടും. വില്യു
എഴുന്നേറ്റും രോസ്റ്റ് പറയുണ്ടും.

വില്യു— നമ്മുടെ അതുമിത്രവും മാടവിയും ഔദാച്ചു് ശ്രീ
പരമായ പ്രഭക്കമാരൻ മി. പോളിനേറ്റി ജനനക്കാരുമിനമായ
ഈ ശ്രദ്ധിപ്പിത്തത്തിൽ എല്ലാവരുടെയും നാമത്തിൽ എന്നു മംഗളം

അശംസിച്ചുകൊള്ളുന്നു. (എല്ലാവരും കൈകൊടുന്നു, ഹിയർ മീറ്റർ) ഈ പരിപ്പ് തന്ത വിയന്നാപുരിയിൽ കുറഞ്ഞതാൽ കാല തന്ത യാസംകൊണ്ട് എവരുടെയും ശ്രദ്ധയേ വരാൻ അടക്കപ്പിച്ചു ജഗത്തിയുടെ ബഹുമാനാദിവുകൾ അജ്ഞിച്ചു കലിനന്നമായ ഈ വന്നു യുവക്കേസു രിഴുടെ “അസൗത്കിന്ത്യി” ഉത്തുജ്ഞഭ്യാസാവാനത്തില്ലയർന്ന് അതുകൊഡബിലാനംപോണ്ടുപറന്ന് പറന്ന് ലോകം മുഴുവൻ ചുറ്റി ദിവ്യായുഷ്മാനായും വാൺ ഇതുപോലെ പത്രന്തരായിരും പുറനാൽ അഭ്യാസിക്കുവാൻ ഈ വിയന്നാ വിന്റീ ഇടയാക്കേടു— (എല്ലാവരും) അമ്മേൻ— (കട്ടിക്കുന്നു.)

(പോർ മറുപടിക്കായി മുഴുനേരു മത്തന്നായിനിന്നുന്നു)

പോർ— നി—നി—നികളുടെ ന—ന—നദി പ്രതക്കം കേ—കേടു വ—വ—വളരെ ത—നോഷം വ—വ—വരുന്ന അ—അണ്ടില്ലും ഞാ—ഞ—ഞാൻ ഫോ—ഫിക്കം തി—തി—തിട്ടം (മഹൃത്താധനം..മീ അർ—ഹിയർ) വി—വി—വിന്റീക്കം. ചാ—ചാ—ചാച്ചുകാക്കം വ—വ—വന്നുന്നു. (ബോധവഹിതനായി നിപതിക്കുന്നു. ഫ്ലൂവിതരംഗം അന്വരക്കുന്നു.)

മാനേജർ— ഭയപ്പെടേണ്ടോ. ഹീയർ റഫ്ലോസ് കരതിവേണമെടുക്കാൻ. നിങ്ങൾ അംഗ്രേഷതന്ത ഏടുത്ത് അകത്തുകൊണ്ട് പോയി കിടത്തുക. (സഖാകൾ ഏടുത്തുകൊണ്ടുപോകുന്നു.)

(ഒരു മുച്ചിട്ടുകളിക്കാരനും പ്രവേശിക്കുന്നു.)

മാനേ— ഫേ, സാൻ! നിങ്ങൾക്കു വിന്റീയോ മ്രൂൺഡിയോ എത്രാണു് വേണ്ടതു്?

മുച്ചിട്ടുക— മാനേജരുസാരേ! ഞാൻ ലഹരിസാധനങ്ങൾക്കുനാം തൊട്ടുകയില്ല. ചുരുക്കണ്ണക്കിൽ അനുഭവതു തരണം.

മാനേ— ചുരുക്ക് ഇവിടെയില്ല.

മുച്ചിട്ടുക— സാരേ! ഞാൻ ഇവിടെ അട്ടതെത്തന്നുനമൊന്ന് ഇരുന്നുകൊള്ളുടെ.

മാനേ— വിരോധമില്ല. (മുച്ചിട്ടുകളിക്കാരൻ താഴെ ഇരുന്നു തന്നെറ്റു ഉപകരണങ്ങൾ പുറത്തുടരുന്നു കളി അരംഭിക്കുന്നു.)

മുച്ചി— നാട്ടരോട്ടിൽകുട്ടി പോകുന്ന ചേടുമാരേ! വരണ്ണം, ഇരിക്കുന്നും. കണ്ണേഡാ തുപം കണ്ണേഡാ? ഓന്നവെച്ചും രണ്ടുകിട്ടം, അക്കംബവെയ്യും. കഷാമം മാറ്റം. കണ്ണേഡാതുപം കണ്ണേഡാ? (റോബർ ടും ഫ്ലൂവിതരം വിണ്ടും പ്രതുക്കഷപ്പെടുന്നു.)

രോബ്—ആ—ആ—ആരടാ ഇരിക്കുന്നതു്?

മുച്ചി— നഞ്ചുടെ കണ്ണുവൻിൽരല്ലെല്ല. അന്വോ കജ്ജത്തരം. അറിയുന്ന ഭാവമേയില്ല.

രോബ്—പോ—പോ—പോട— എ—എണ്ണിരു പോ—പോടാ തെണ്ടി നീ—നീ—നീ— പോളിന്നും ഒപ്പും ഇന്നലെ പി— പി—പിടിച്ചു പ—പ—പഠിച്ചില്ലോ?

മുച്ചി— ഇന്നലെതെന്ന നഞ്ചും ഇന്ന തിക്കാതോ?

മഹാർജി— എ—എ— എടാ പോടാ.— ഇ—ഇ—ഇന്ന ഞങ്ങൾക്കു ക്രിസ്തുമസ്യ.

മുച്ചി— തെങ്ങൾക്കുമുണ്ടെങ്കെ ഈ പറഞ്ഞതെല്ലാം. ഒന്ന് വന്നിരുന്നേ. നമ്മുക്കുല്ലാവക്സംകൂടി ഒന്ന് ഫോഷിക്കാതോ. കണ്ണോ ആപം കണ്ണോ?

വില്പ്പം— എ—എ—എന്നാൽ ഒന്ന് നോ—നോ— നോക്കാമെടാ. (കോട്ടം വില്പിച്ചിപ്പു ഇതരസാമാനങ്ങളിലും മേശപ്പുരയ്ക്കു വയ്ക്കുന്ന.)

മാനോ— കഴചുവിറി വെളിവില്ലാത്ത നിങ്ങൾ ഈ അസമയത്തു കളിക്കണാം.

രോബ്— പോ—പോ—പോടോ താ—താ—താരേ!ആ—ആ—ആരാ പ—പ—പ— പഴഞ്ഞതതു്?

മുച്ചി— ഒന്നൊവെച്ചാൽ രണ്ടുകിട്ടം. വെള്ളപ്പാ വെയ്, അക്കം വെയ്ക്കും. കണ്ണോ ആപം കണ്ണോ... .

രോബ്— അ—അ—അരതുപം (പവൻ ഒന്ന് വെയ്ക്കുന്ന). അതു ശരിയായിരുന്നതിനാൽ രോബർട്ടിനു രണ്ട് പവൻ കിട്ടി. ഒപ്പുവരും അന്നുവെക്കാണ്ടു നിംബു.

വില്പ്പം— എ—എ—എടാ പ—പ—പരിതേ നിനേ ഇ—ഇ— ഇന്ന മലത്തും.

മുച്ചി— അകടെ ഒന്നുകുടെ വെച്ചേ. ഏതു ആപഃ?

രോബ്— അതു ആപം ആപം. (പവൻ രണ്ടുവച്ചു. നഞ്ചുമായി, ഓരോത്തുന്നു മാറി മാറിവച്ചു. അവസാനം പവൻ മുഴുവൻ തിന്റെ. രോബർട്ട് തന്നെ വിരലിൽ കീടനാ മോതിരം ഉണ്ടിവയ്ക്കുന്ന). അതും നഞ്ചുപെട്ടു.)

രോബ്— എ—എ—എടാ മോ—മോ—തോതിരം വെ—വെ—വെച്ചതെ വെച്ചതാ. അ—അ—അതിനും ത—ത—ത നേയ്.

മഹാർജി— എ—എ— എടാ എന്നും പവൻ തരണം (കയ്ത്ത്.)

ଭୁବି— (ସାମାନ୍ୟରେଖାଲେଖିଆ ପେରକି ଅର୍ଥକଣା) ଏ ଗର୍ଭ ସୁଧା! ଓହ ବେଦତ ହୁରିକଣାଂ. କଥିଥାତ୍ ଯଥରିଲୁ କିଟକଣାଂ. ଓହଙ୍କଣ୍ଡେ, ମନ୍ଦୀରିକଟେ. ତୋଠ ହୁଏ ରାତିରିଲୁ ପଲ ଚକବିମାରେଯିଂ କଣିକିଟଣ୍ଡେ. (ଶ୍ରୀମନେରୂ) ତୋଠଂ ଘୁର ଗାଢ଼ୁ ଓହ ହୋଇ ଯୋହିଛୁଟିକୁ ବରାଂ.

രോബ്— വൈ—വൈ—ക്കൊ മോ—മോ— മോറിരും (എന്ന
പരഞ്ഞു കയറി പിടിച്ച.)

ஒத்தி— நின் போகா! (எனை வரஸ்தூ ரோவெஞ்சிளீஸ் க அத்தினால் பிடித்து தழுவி. ரோவெஞ்சு விழுமிளையில் சர்விறத்திலும், விழும் வெள்கடியிலே சர்விறத்திலும், தகி ஒன்றே நிலத்து விழை. பறித்து ஸ்யலபாவிடு. வைகலீ.)

മാനേ— വഴക്കെങ്ങുകിയാൽ കച്ചേരി കയറാൻ സഹക്കി എഴുതാൻ പ്രേതം ചുമകാൻ ഇവിടെ അളളിപ്പു, ഇതാ ബിൽ. തെങ്ങളിടെ പണം തന്ന് സലം ഞീണ്ടുതരണം.

(விழுப்பு விதம் வாணி வாயிக்கூன.)

	പ.	ഡി.	വെ.
വിസ്തി ബോട്ടിൽ 4—ക്ക്	2	0	0
ബ്രാൻഡി " 2—ക്ക്	0	16	0
ബീയർ " 4—ക്ക്	0	8	0
കട്ടലരി 20—ക്ക്	0	4	0
ഫിഷ് "	0	2	0
കച്ചകൾ	0	2	0
വെയിറിംഗ് മാജി	1	0	0
ആരക്ക	4	12	0

(ആകെ നാല്പു പവർ പരുണ്ട ഡിസ്ട്രിംഗ് മാത്രം.)

മാനേജർ കെ. വി. പ്രസാക്ക് സ്റ്ററണ്ട്

രോമൈ- ബില്ലി-കു-കു-കു കിലേ-ഡായി.

ମାନେ— ପଣେ କୋଟିଗତ୍ତ କଟିକଳଣୀ ରହିଥିଲାଏଇ କଟିକଳଣୀ କୁଣ୍ଡଳିତରେ ଅଛି ।

ରୋବ-ଇ-ଇ-ଇନ୍ ଯେ-ଯେ-ଯେବୁତେ ଲୁ-ଲୁ-ଲୁରିକାଟା.

மெங்கி-கு-கு-கு கு-கு-கு மா வையர் ரினது?

മാനേ—മേശപ്പുംതുനിന്നും താഴെ തജ്ജിയിട്ട് തകർത്തത്. കോട്ടും കാച്ചിയും കണ്ണും മാന്ത്രികാരനോൽപ്പേ ഇംഗ്ലീഷ് മെഡി കുട്ടിക്കുട്ടിനെ വശത്തു്.

വില്പം— വൈ—വൈ—വൈയിറിംഗ് ചാർജ്ജ് എ— എ— എന്നാകാ പഴ.

മാനേ— നാലു മണിക്കൂർ സമയം നാലുപ്പുട്ടിൽ. പല മാന്ത്രികൾ നിങ്ങളുടെ പേതരം കണ്ണു കടക്കിക്കാതെ മടങ്ങിപ്പോ അംഗി. വേദരായ സംഗതിക്കുടെ പരിധാരജ്ഞത്തു് നിങ്ങൾ കരാൻ കി മാനമായിട്ട് സംസാരിക്കണം; എടാ എന്നെന്തു ഏന്നജ്ഞ മു യോഗം ശൈറിറി പുറത്തു്.

രോബ്— എന്ന ചു—ചു— ചുമ്മതിരിക്കടാ. നി ഇതു ധാ ക്കിയിട്ട് തവണാക്കുണ്ടാക്കത്തില്ല.

മാനേ— ഞാൻ കെ. വി. വെള്ളാക്കണ്ണ് റാഡി അഭ്യന്തരിക്കിൽ മേടിക്കം. അക്കത്തു് കിടക്കണം കൊച്ചിന്നും പിതാവിനെ ഞാൻ അറിയും.

രോബ്— പോ—പോ—പോടാ പോ. ഒരു പൈ—പൈ— പൈപ്പാ കാണത്തില്ല.

മാനേ— (ക്കവിതനായി) ഞാൻ നിന്നോച്ചതനെ മേടിക്കം. അല്ലെങ്കിൽ നി കടക്കിച്ചതു് ഞാൻ ഇവിടേ കക്കിക്കം.

രോബ്— നി—നി—നി ആരു പറഞ്ഞടക്കാ— ഞാ—ഞാ—ഞാ നാഡാണൊന്നാറിയുമോ. മോ—മോ—മോടാ നി. (കൈ ഓദ്ദേശം.)

(മാനേജേഞ്ചം ട്രൗണ്ടംകുടി അവയരെ കോട്ടും മറ്റും പിടിച്ചുപറിക്കണം. ബഹുളം, പ്രധാനം, അടിയേറു മുന്നപേജം നിലത്തു് വിഴന്നം.)

കർട്ടൻ.

രംഗം 7 (മുഹൂർ)

(പീരവാദം പറഞ്ഞുകൊണ്ട് പോഴം മിത്രങ്ങളും മു ത്രക്കപ്പെട്ടിനം.)

രോബ്— അവൻ ഓത്തത്തു് നാം വെറും വഴിപോക്കരാ അറിക്കണമെന്നാണ്. എതായാലും അവൻ ആളുക്കിപ്പിശ്ചേരുക്കുന്ന കൈച്ചുരുക്കു മനസ്സിലായി?

പോർ— കഷ്ടം! ഞാൻ ഉറങ്ങിപ്പോയതു് അവന്നും ന സ്ഥികാലം.

രോബ— പോത്തുന്ത് ഉണ്ടെങ്കിലും ശരി ഇല്ലെങ്കിലും ശരി എനിക്കറിശെവന്നാൽ വിനെ മേൽക്കീഴ് നോട്ടമില്ല.

ഹൗസ്റ്റി— അതു് പണ്ടല്ലോയിരുന്നോ? ഇനിയെങ്കിലും അഴം തരവും കണ്ണെ കളിക്കാവു.

രോബ— കൊള്ളാം കാലുമടക്കി ഒന്നു കൊടുത്തിരുന്നു കിൽ കാണാമായിരുന്നു.

ഹൗസ്റ്റി— ഈ വിച്ചവയൻ്ത് രോബർട്ടിന്റെകുടെ നടന്തിനം ഡാതുമുള്ള സംഭാവന എനിക്കു കിട്ടി. കഴുതനുകണ്ണാമെ കിൽ പിന്തുച്ചിൽ റണ്ട് കഴിക്കണം. പോരെക്കിൽ ഏഴിക്കൊരു ഉഴുക്കുട്ടിച്ചായി. നാശു അവൻ ഓന്നാംസ്ക്രാണ്ടിൽ കേസുകൊട്ടു. അതിനംകുട്ടി ഉന്നതിലിക്കണം.

രോബ— നിങ്ങൾക്കിത്ര ഭീതി ഏന്താണോ? കേസു മുര്ജ്ജ നടത്തണം. കമ്പിഞ്ചറ്റിച്ചു് ബാറിസ്റ്റർ ബൈഡർഡയപ്രയേ വരുത്തി വാദിക്കണം.

ഹൗസ്റ്റി— ചുരുട്ടിന് കാൾഡില്ലാത്തവനാ ബാറിസ്റ്റർ വരുത്തുന്നതു്.

പോൾ— ഹേ! അപ്പും ഇല്ലേന്നുത്തു് അതു വേദിക്കേണ്ടോ. പവൻ അയിരും ഇരിപ്പുണ്ടോ.

രോബ— ഓന്നാംസ്ക്രാണ്ടിനിന്നു് അരിസ്റ്റ് വാരണ്ട് വരവും നം വകുപ്പു മാരുവാനം വച്ചിരുണ്ടോ. പിലപ്പോൾ തൊല്ലുറിനു കേസെടുത്തു വാദിച്ചേക്കണം.

ഹൗസ്റ്റി— പവൻ ഇരിപ്പുണ്ണെനു അരിഞ്ഞപ്പോൾ കേസിന്റെ വകുപ്പുകൾ താനെ മാറിത്തുടങ്ങി.

വില്യു— ണ്ണൻ നേരത്തെ ഒരു സംഗതി പറയാം. കണ്ണെ കാളിനം ഉണ്ടെന്നു കോമ കൊടുക്കുത്തു്. കച്ചേരിവള്ളുപ്പിൽ കാച്ച കഴും കോട്ടും പോരെക്കിൽ തൊപ്പിയുംവച്ചു് വല്ല ശിപായിമാരം ചെവിക്കിടയിൽ പേനാതിരക്കി വല്ല വക്കിൽ മുമ്പുമാരം കാണം. തനിക്കു് അഴംതെറിപ്പോകുത്തു്.

രോബ— എനിക്കും കാരു ലോകപരിചയമുണ്ടോ. പതിയ മൈക്രോണ്ടും എന്നും അതുമാരിതുമാണോ. അഭ്യർഥായി അംഗ്രേഷുക്കുത്തന്നെന്നു ഒന്നു കണാലോച്ചിക്കാം.

വില്യു— മേഡിനെ കണ്ടോ് ആലോച്ചിക്കുന്നതു കൊള്ളാം. എന്നാൽ ഏകാക്രമത്തിലെങ്കും ചെന്ന മാടാതെ സുക്ഷിച്ചുകൊള്ക്കണം.

പോർ— മേശ തുംന് പവൻ തച്ചുനു. കാണാനില്ല. (കു പിതനായി.)

പോർ— സേവകാ! (വിളിക്കുന്നു.) ഫോഫി! വാടാ ഇവി എ നിന്റെ കമ്മൽച്ചുരു കഴിച്ചുക്കൊം. (സേവകന് വേപട്ടുഗാ തനായി പ്രതുക്ഷപ്പെട്ടു.)

പോർ— (മേശചുരുത്തടക്കിച്ചുകൊണ്ട്) ഏടാ പെരും കു ഇം! നോന്ന് വച്ചിരുന്ന പവൻ എവിടെ?

സേവ— എനിക്കറിഞ്ഞതുകൂടു.

പോർ— അസൗത്രം പറയുന്നോ? നിന്റെ ഏല്ല നോന്ന് തകക്കം. (പ്രഹരിക്കുന്നു.)

സേവ— (പിലപിക്കുന്നു) ഏന്റെ കണ്ണാണോ, മുക്കാണോ, നാക്കാണോ, പോളച്ചുനാണോ നോന്ന് അറിഞ്ഞില്ല.

രോബ— സേവകാ! നിന്റെ കൊശലമൊന്നുമെടുക്കേണ്ടോ, സത്യംപറഞ്ഞാൽ നിന്നു രക്ഷയുണ്ട്. അല്ലെങ്കിൽ നിന്നെ മോൾസിൽ ഏല്ലിക്കും.

സേവ— (കുപിതനായി) ഏടോ തന്നെ നോന്ന് അറിയും. ഏരിയുന്ന തിയിൽ എല്ലു ഒഴിക്കുന്ന തന്മുഖത്താം ഇന്ത്യാടെക്കുണ്ടോ. അതു തന്റെ കെട്ടിയവഴി എ അട്ടക്കലേ ചെലുവാകയുള്ളൂ.

വില്പ— എന്നാ രോബർട്ടിനു മതിയായോ?

പോർ— എന്നാൽ സ്നാനി മോജ്ജിച്ച ദേവാലയത്തിൽ കൊണ്ടെങ്കിൽ വെച്ചുകാണും.

സേവ— അഭൂ! എന്തിനാ മാടപ്പാംകണ്ണിനെ തഴിശയിക്കുന്നു. ദൈവത്തോധനാക്കമേ.

രോബ— അവൻ മോജ്ജിച്ചില്ലെന്നു നിന്നുക്കുന്നുനെ ദെയ്തുമുണ്ടായി?

സേവ— തനിക്കിന്നലെ പുന്നാളി കോഴിച്ചുപും കിട്ടിയ ചാളക്കപ്പോലെ പോളച്ചുന്ന അര കണ്ണിനെ ഇട്ട് തൊഴിക്കണ്ണതുകാണണമല്ലേ. ഏടോ തന്റെതല്ലെ അഞ്ചാരിണ്ണും അര തിണ്ണുലും പരിയംപോറത്തും ‘പിത്തചുല’ പിടിച്ച വാലുമാക്കിപോലെ വയറുചാടി കത്തിയിരുന്ന നെരങ്ങുന്നതു്. അതിലെണ്ണിനെ വല്ല കാക്കയെ പുജേണ്ട റാഞ്ചിക്കാണ്ടുപോകാൻ കണ്ണികൊട്ടക്കാൻ കശിലില്ലെങ്കിലും. തന്നെ തമതിക്കമോ (ആട്ടകാർ ചിരിക്കുന്നു.)

രോബ— വെറുതെ നിന്നെ അരിന്തു് ചെങ്ങേണ്ടിവയ്ക്കും സത്രം പറയുകയാണുത്തമെം.

സേവ— താനാരാട്ടോ എന്നെ അറിയപ്പെടുവാൻ നല്ല തം വാട്ടിൽ പിറന്ന പിള്ളേ. പററിച്ചു തൊട്ടുനക്കി നടക്കുന്ന ഏമാളി യല്ലേ താൻ.

റോബ്— മഠ്റ്റാദയാളി സംസാരിക്കും.

സേവ— അണോ! നല്ല മരിയാതിക്കാരൻ. ഇന്നലെ മല്ല ഷാപ്പുകാരൻ ബീജാക്കർഡിൽ തന്നെ നെങ്ങുത്തു കേരിയിരുന്ന തെക്കിയപ്പും ക്രൈസ്തവിലും പാഠംപോലെ ഉന്നിവന്ന പുരഞ്ഞാട്ടിയൽത്ത് നമ്മുടെ മഠ്റ്റാതകുണ്ടല്ലോ? നാട്ടുവാടിയിൽക്കൂടി ചെവിതുറന്നു നടക്കാണ. അണാർ കച്ചേരിയിൽ ഏത്തിട്ടുണ്ട്. അറിയും ഇപ്പോൾ അക്കുന്ന കാണാം.

വില്യും— ഇനി ഏകിലും റോബർട്ടിനു ഒന്നടക്കമെന്തോ?

റോബ്— കശിനിക്കാരനെ ആരു ഭാഗപ്പെട്ടിം?

സേവ— കശിനിക്കാരനുനായാലും ജാത്രമുണ്ടിള്ളവനു കോമാളികൾ അല്ലോ പേടിക്കണം.

പോർ— മതിയകാ സംസാരിച്ചത്. നി പോയി വേഗം ദൈഹികമാണ് ചായ കൊണ്ടുവരു!

സേവ— കാഞ്ഞം കശിനിക്കത്താണ്ട്രോക്കമെങ്കിലും നോന്ന് ഒരു നല്ല തരവാട്ടുകാരനാ, ഇനി ഏന്നെന്ന തെക്കുകൊണ്ട് ഇം അവാസമാക്കി പച്ചവെള്ളം കൊടുക്കുന്നുണ്ടതു് കാക്ക മലനാ പറഞ്ഞം (പോയി)

മഹൻട്ടി— സേവകൻ കേശാഭിച്ഛുതിൽ അംതിശയോക്കി കുവക്കാശലില്ല. കലവരത്തിനു. കാരണം. റോബർട്ടിനെന്നു സംസാരമന്ത്രം.

പോർ— നമ്മുടെ റഹസ്യങ്ങളാരോന്നും പരസ്യമായ തിനാൽ ഏനിക്കലും ഭയമില്ലാതില്ല. പിതാവിന്നെന്നു ക്ലീനേറ്റും ഏത്തിയാലുതെന്തു നധിതി ഉണ്ടുമല്ല. സേവകനു മുസാദില്ലി ചൂതു കേടുത്തല്ലോം അവാസുവരെനു അംവനുക്കൊണ്ട് പറയിപ്പിക്കാം.

റോബ്— അതു് പററിയ തന്റും തന്നെ. ഏനാൽ കേസി നീറ്റി ആവശ്യത്തിനു പവന്നു വേണമല്ലോ.

പോർ— സപ്ലീസ്റ്റുഡറണ്ടുമാർ ബാക്കിൽ പണയംവച്ചു അന്നുപയും പവന്നു താഴ്ക്കാലം വാങ്ങാം. എന്നാൽ നെറ്റുകൂടി നെറ്റുതെക്കരിച്ചു് ചിന്തിക്കുന്നോരു ഏന്നെന്നു മുദ്ദയും തുടക്കിനു! രക്ഷം പിണ്ടുകുത്തുന്ന ചെങ്ങുനു!

രോബ്— ഒരു അതൃക്കളിൽ നാന് ആ മോഷണം തെളിയി
ചുക്കൊള്ളാം, അതോത്ത് പോർ ഇനിക്കും കല്ലിതപ്പേടണാ.

പോർ— നാന് ഒന്ന് വിശ്രമിക്കുടെ.

വില്യം— പോളചുന്ന വേഗം പോയി സുവനിറ കഴിക്ക
നാം. നമ്മുക്കുല്ലാവക്കം—അല്ലോ വിശ്രമിക്കാം. (പോയി)

രാശം 8 (അരണ്യം)

. (രണ്ട് കാല്പിരി തസ്തികയാർ മോൾഡിച്ച വസ്തുകൾ
ഓഗിക്കുന്നു.)

ഒന്നാ— എടാ ചേട്ടാ! തെന്നു ചണ്ടാളിയുടെ എന്നദനു ഒ^{ക്കേ} പങ്കിലെത്താലും ചക്കരി വല്ലതും ചരിപ്പുമോടാ?

രണ്ടാ— എടാ മുട്ടാമ്പി! ഏന്നു ചെള്ളപ്പുത്തിലെ കണക്കു
നാനായി അറിയാമടാ. തെന്നു ഒറ്റ ചോത്രം. ഉന്നു ഉത്തരം പഴ
യാമോടാ കഴുതേ!

ഒന്നാ— അട്ടാടാ ചേട്ടാ തെന്നു പഴയാം.

രണ്ടാ— എടാ ചുലേ! ഒരായിരും മാക്കാണി എത്തു. പഴ
യാടാ പഴ. അഞ്ചുനുന്നാണെങ്കിൽ പഴ.

ഒന്നാ— മാക്കാണിക്കോ?

രണ്ടാ— അ—മാക്കാണി.

ഒന്നാ— എടാ കളിക്കിൽ പഴററിയതല്ലേ. തെന്നു ഓ
ക്കൻ. ഒരു ഉള്ളതു പഴഞ്ഞാൽ കേട്ടോ അംബുക്കൻ ചേ
ടാ! തെന്നു പയറിയതു മുഴവൻ മരിയും. ഉള്ളതു പഴഞ്ഞാൽ
ഏന്നു അരണ്യപുത്തിയാ. എടാ! തെന്നു പഴററിയ കാലത്തെ തങ്ക
തി വല്ലതും നി ഓക്കെന്നോഡോ? അസാന്നും കസേരക്കല്ലേ തെന്നു
മുട്ടുസി ക്കത്തിനാട്ടിയതും, അസാന്നും വന്ന കൊന്ദമ്പും പിൻ
ചുഞ്ഞാ അന്തത്തിലിരുന്നപും ഹാ! ഹാ! തുസി തുള്ളേ ചന്തിക്ക
ദാ കൊണ്ടപും ഹാ! ഹാ! ചാടി ഒററിട്ടു് തെന്നു പിടിച്ചു തുസി
ക്ക നിരുത്തി ഉട്ടവിനു ചതുക്കണ്ണപോലെ ചതുചതു ചേട്ടു് മറ
റുപോയാനോ? അന്നല്ലേ അഭ്യർത്ഥിക്ക നല്ലപും അസാന്നും ചെ
സ്ത്രവും നാരാധവും തെന്നു കട്ട ചാപ്പിക്കുകൊണ്ട വച്ചു മരവെള്ളം
മോനി രാധം തിന്ത്തു നീന്ദ്രയാം മാറ്റിയ ആ ഏന്നുക്കത്തു കണ
ക്ക? തിരിയണ്ണതു്. ഏന്നുൽ തെന്നു ഒറ്റ ചോത്രം അരണ്യാ തരട്ടു.

രണ്ടാ— ഓഹോ! തെന്നു തയ്യാർ.

ഓന്ന്— ഒരായിരുന്നു കിഴങ്ങൻഡിരിക്കേതു ചെന്നുകാൽ. കുണ്ടക്കളും ഒന്ന് പഠണ്ടാട്ടു.

രണ്ട്— (അല്ലോ ചിന്തിക്കുന്ന) എടാ മുട്ടാവി! കിഴങ്ങനിനി വിപരിയാന്ത്രം അതു മുളിവന്നാകാതല്ലോന്നോ അസാന്ന തല കീഴായി മറിഞ്ഞതു് പിന്നെ എങ്കാണു കളരിയിൽ ഞമെ കുണ്ടാന്നോ?

ഓന്ന്— പിന്നെങ്കനാടാ പുകേ! ഞമെ ചണ്ടാഴ്ചംകുടി പക്കവക്കണ്ണൽ.

രണ്ട്— നില്ലടാ നമ്മുടെ പെരുക്കളും പ്രഞ്ചു വരട്ടു. അവന്നു കണക്കുള്ളില്ലെല്ലു അവനില്ലാന്നുൽ വരുവം വെള്ളതെ പുള്ളംഡാമിം.

(പ്രഞ്ചു പ്രവേശിക്കുന്നു. തലയിൽ ഒരു പണക്കിപ്പിയും കഴച്ചതിൽ ഒരു മാലയുഥിണ്ട്.)

ഗ്രീതം.

(തന്ത്രംവെടി ഏ. മ.)

ഒരായിരുന്നപബന്ന് നിരഞ്ഞ സാമ്പിയാണിതു്

അതുമില്ലാതേകനായി കൈക്കല്ലാക്കി ഞാന്ന്

പാത്തിരിക്കും, പതിനേണ്ടിനുണ്ടുമുംചു

പുതന്ന് പണക്കിശ്രദ്ധി പവ്യ കടന്നേന്ന്

(പ്രേമഹിതജാർ സാമോദം പ്രഞ്ചുവിനു കൈകൊടുത്തു। ഗ്രീതമാട്ടുന്നു.)

പ്രഞ്ചു— എടാ വെറുതേ അല്ല. ഒരായിരുഥിണ്ട്.

ഓന്ന്— നമ്മുടെ പ്രഞ്ചുവിനു ചരി അണ്ടുപുന്ന് ഇന്ന് പുലോക്കുത്തുണ്ടോ?

രണ്ട്— എടാ! നമ്മുടെ പ്രഞ്ചു മോക്കം പിറ്റെ ചട്ടവി അല്ലോ.

ഓന്ന്— (ഒരു വശാദ്ദേശക്കു സുകഷിക്കുന്ന) അരോ വളിയെ നടത്തുവരുന്നു.

പ്രഞ്ചു— വേഗമെല്ലാം കളിച്ചുമുട്ട് (കടവസ്തുകൾ മറവ ചെയ്യുന്നു. മുട്ടക്കായം ഉണ്ടാറിക്കുന്നു. പ്രഞ്ചു ദെയ്തുസമേതം നിൽക്കുന്നു. അവിച്ചാരിതമായി രോഖന്തു് പ്രത്രക്ഷമുപ്പെടുന്നു.)

രോഖ— അമാ! പ്രഞ്ചു! നീതാന്ന് സമർപ്പന്ന വേഗം നംഭുടെ വിതം തരിക ഞാന്ന് പോക്കുട്ട.

പ്രഞ്ചു— അരാടാ അതു് (സുക്ഷിക്കുന്ന) രോബർട്ടാഡോ?

രോബ— പ്രഞ്ചു ദാനല്ലേ (അല്പം കുറച്ച സമീപിക്കുന്ന.)

പ്രഞ്ചു— (കുപ്പിതന്നായി) അരകെട തെണ്ടിവെപ്പലെ നിക്കു എ ചെവുട്ടു നാൻ തകത്തു് ചമന്തിയാകിവിട്ടും. ശ്രീആർജം മണ്ണിക്കോ, അതുതാനു് നല്ലതു്.

രോബ— (പീഡിപ്പിന്നായി) കഷ്ടം! ഏന്റെ പ്രഞ്ചു! നി എന്നാണിപ്പുറായുന്നതു്? നമ്മുടെ വിതം തന്നേത്. അധ്യാന്തസൂ ഉപേക്ഷിച്ചിരിക്കുന്നു.

പ്രഞ്ചു— നാൻ ഏതുപേശാണോ. അരകെട നിക്കുട വാ ക്കുകേട്ടു കളിച്ചു ചാത്തി നാൻ വെള്ളതെ മെന്നക്കൊട്ടതും പോരാ നിന്നകില്ലും വിതംകുടു കിരീടക്കവേണോ.

രോബ— വെറുതെ ആണോ? പവന്റു ഒരായിരമില്ലായി തന്നോ?

പ്രഞ്ചു— അദ്ദേഹം; നിക്കുട തകയ്ക്കു അവിടെ പവന്റു കൊണ്ടു വച്ചിരുന്നതു്. നല്ല കൊള്ളൽക്കുള്ളു നിക്കു മുടിക്കുണ്ടും എനിക്കുപ്പേൾ— നാൻ ശ്രദ്ധം വിടാതെ ചാത്തി തക്കു നോക്കി മേശ തുരങ്ങപ്പും അതുക്കുള്ളിൽ അഭ്യാദ ചിന്ന കടലുസു താനു്. അതു പേരുച്ചിൽ നിക്കുള്ളു കണ്ണാന്ത്രക്കിൽ തി ടും നിക്കുട എല്ലു തകത്തു്. നാൻ കളിച്ചുമുട്ടുമായിരുന്നു. പെരിയ വഞ്ചന, നാലു കളിച്ചിൽ ചാടിക്കുണ്ടും വഞ്ചന താനു് പോ ശ്രീ മഹർജം. അരാടാനു് നിന്നകില്ലും നല്ലതു്.

രോബ— നിന്റെ പിത്രാനും എഴുക്കുണ്ടോ. എനിക്കുടിക്കാ നാളുള്ളതു് ലടക്കാതെ ദാനു് നിനെ വിട്ടുവച്ചു് പോകത്തില്ല.

(കളിച്ചിരുന്നവർ പ്രത്രക്കശപ്പെട്ടു.)

ദാനാ— എടു! നി ഒന്നു വാങ്ങണമെന്നു തന്നെ കാണടക്കാ.

രണ്ടാ— നിനെ കളിച്ചുമുട്ടും കളിച്ചുതെ ഉള്ള വേണമെ കിൽ ഓടിക്കോ.

പ്രഞ്ചു— നിക്കു കിട്ടിയ വേണ്ടിയതു് ഇതു താനു് (രോബർട്ടിന്റെ ശബ്ദമാടിച്ചുതകർക്കുന്ന— പ്രഹരം— രോബർട്ടു് പ്രാണരക്ഷാത്മകം മണ്ണുന്ന).

പ്രഞ്ചു— അവന്റു വഞ്ചനക്കാരൻ, പ്രഞ്ചു പെരുംക്കള്ളുന്ന ശാരി, എന്ന് ഉള്ള നല്ലതു താനു്. അനുന്നു എന്നും എന്ന് ക്രൂഡാൾക്കർക്കും കൊള്ളപ്പെടുമെന്നും വരാതു്.

രണ്ട്—അവന്റെ പിള്ളിയും വച്ചുകൊടുക്കണം.

പ്രഞ്ചു—ഹാ! ഹാ! അവന്തിൽ പല്ലു് ചവക്ഷിയിൽ പോ യിത്തപ്പെട്ടെ!

ഒന്നാ— രാമയം പോണം. പങ്കി വെക്കാം. ക്രിസ്തുമത്തു് കാലം നാട്ടുകൾ പോണം. (താഴെ ഇരിക്കുന്ന.)

രണ്ടാ— ചിരി ചിരി, ക്രിസ്തുമത്തു് കോഴിക്കാൻ വീട്ടിൽ കി ട്രു ഉരക്കിയാൽ വല്ലതും കിടക്കുമോ? തന്മുതാക്കമായം ചന്ദ്ര കാൽ തക്കിട്ടു നടക്കണക്കാലം നല്ല കോഴിക്കു തമയം. വെറുതെ ഇരുന്നാൽ പിരിക്കണം. ആണ്ടിന്റെ അവത്യാനംവരെ വെറുതെ ഇരിക്കുണ്ടി വരും.

പ്രഞ്ചു— നിക്കടെ നാട്ടിൽ ചെന്നാൽ കത്തനായസ്പാമി ധാരക്കാണാൻ ഇടവന്നാൽ തിട്ടം കിഡി ചുവപ്പാരം വേണമെന്ന അ വർഷ പേരും. ഉപദേശം പാത്രം മനംമറിഞ്ഞു് മുട്ടവളച്ചാൽ തി ട്രു നിക്കടെ വീട്ടിലിരിക്കണതും കളിച്ചിട്ടിരിക്കണതും മുഴുവൻ മാനിയാലും ഉത്തരിപ്പുകടക്കം തീരാത്രു് എന്നവർ തൊല്ലും. ഓരുത്ത് വേണം കളിജാൻ, നിന്നക്കു തെരിഞ്ഞോ?

ഒന്നാ— ചിരി, ചിരി മാത്രം ഒരുക്കുടിക്കളിഞ്ഞോട്ടെ.

രണ്ടാ— ശ്രീകൃഷ്ണ പങ്കി വെക്കാം.

പ്രഞ്ചു— നിരുത്തുകാ പ്രത്യേകം, നിക്കടെ ഒക്കെ പങ്കി പി കിച്ചു.

(പ്രഞ്ചു ഭാഗിച്ചുകൊടുക്കുന്ന) ഇന്തി ഞൈ പോണം അ കുത്ത വാരത്തിൽ ഇന്ത തലത്തുതനെ നമ്മുകൾ ഒരുക്കണം തി നിഞ്ഞോ?

രണ്ടാ— പ്രഞ്ചുതാറിന്റെ കളിത്തിൽ പോടിയിരിക്കുന്ന മാലയുടെ വിതാങ്കുടി തന്നാട്ടെ.

പ്രഞ്ചു— പോടാവോ! അതു എന്നക്കിട്ടുന്ന വേണ്ടതു്. പോലീസ്സ് കാണിയണൻ യശമാനന്ന ഞൈ അംഗൂഢചെയ്യു് ക്രിലിക്കാൻ പോലീസ്സുകാരെ അയച്ച അന്ന് പ്രഞ്ചു മനത്തിൽ കണ്ണാൻതല്ലു ഇതു്. യശമാനന്റെ ഓമ്മക്കായിട്ടു് എന്നക്കു താൻ വേണ്ടതു്.

ഒന്നാ— അതിന്റെ ഒറക്കണ്ണി ഏകില്ലും എന്നക്കുവേണം. താമിതന്മുരാൻ തക്കിട്ടപോയാന്തും പോണാട്ടിയും പ്രജ്ഞയും റൂ അം കാണാൻ പോയാന്തും മുത്ത വേണ്ടപുജ്ജ തന്മൂലായി കിടന്നാന്തും വാതുകൾ തോക്കംനാട്ടി നിന്നുന്നതിയ പട്ടാളക്കു,

നന്ന ചാമിജ്ഞ ചുങ്കകൊട്ടതു അടയ്ക്കുക്കി ചക്രി മനതിലാക്കി വന്ന പഴങ്ങളു നേരു അണ്ടു?

പ്രഞ്ച— അന്നാലും തെച്ചുംപിടിച്ചു് വകുളാവിൻറെ പുറത്തുകേറി ഓട്ടക്കി ചുള്ളതം ഒണ്ടാക്കാതെ ചാതം പിടിച്ചു താളത്തിന്തീകി അവാഴ പോകിയിരുന്ന മാല പൊട്ടിച്ചു നേരു ഒരു തേളി പൊറത്തുവിശേഷമേ കൂതിയാൻിട്ടും നാന് ഉറിഞ്ഞാതെ പേതനകൊണ്ട് വൈയത്തു പുറത്തുവന്ന നാം ആക്ക്? മുളിവനും ഏനക്കല്ലുവാ കിട്ടു, ഭേദം ഭേദം.

രണ്ട്— ഏന്തിനാ താരേ! ഇതൊക്കെപ്പേബന്നതു്. നേരു ഇല്ലാന്തെങ്കിൽ കളികാണാൻ. സ്വർപ്പടി രണ്ടുണ്ടും, വെള്ളവെ ലുന്നപ്പാന്നു? ഒന്ന് ചുപ്പിത്തിപ്പിക്കാതെ രണ്ട് നാളിക്കൊരും നേരു പച്ചിടച്ചി ഇട്ടകൊട്ടത്തില്ലാന്തെങ്കിൽ കാണാമായിരുന്ന തക്കി ഒക്കെ. അതുകൊണ്ടെന്നുംപേണം കൊണ്ടും.

പ്രഞ്ച— ഏനക്കി ഉൾഭിക്കളും കാലം നാാർ തരിക്കല്ലു.

ഒന്ന്— ചതുരാലും ചരി ഏനാക്കം കൊണ്ടും വേണം.

രണ്ട്— അപ്പുട്ടത്താനും ഏനക്കം, (തമിൽ പിടിത്തം. 20 ല പൊട്ടിച്ചു. തന്മിൽ പ്രധാരം)

കർത്തന്.

രംഗം 9. (ഉള്ളാനം)

(പോർ സവാക്കേഴ്മായി കാണപ്പെട്ടുന്ന.)

ഹരീംടി— പോർ സുവമായി ശയിച്ചു ഹനാ വിചാരി കണ്ണ.

പോർ— സുാനി ജീവിച്ചിരിക്കുന്നിട്ടേരുളം കാലം സു വനിഡി സാഖ്യമോ?

അഖരാത്രിയിൽ അവൻ അനഘാടിക്കുന്ന തപഃക്രമികൾ മുലം ഈ ഭവനത്തിൽവച്ചു് ഒരുത്തനാം കണ്ണടങ്കളാമെന്ന വിചാരിക്കേണ്ടോ.

വില്പം— ധമാത്മത്തിൽ അവൻ ഒരു സുത്തിന്റുന്ന നാശം എന്നും അഭിമതം. തലയും ത്വികി പരിമഴ തെലവും ഷശി ചുങ്കും വലിച്ചു കോളജിലേക്കു പോകുന്ന പരിഷ്ക്കുത വ സ്രൂയാരികളായ യുവാക്കുന്നാക്കിപ്പാത്ത പല വിശ്വിഷ്ട ഗ്രന്ഥങ്ങളും നാശം അവനിൽ കാണുന്നണ്ട്. ഇതുയും പരിപൂവനാമായ ജീവി

തം നയിക്കുന്ന ഒരു യുദ്ധവും ഈ വിയന്നാപുരിയിൽ ഇന്നവരെ പാലപ്പെട്ടും ചെയ്തിട്ടില്ല

പോർ— സുാനി ഗംഗത്തിലുായിരുന്നുപോൾ മാതാവിന്റെ മാധ്യമിൽ ഇംഗ്രേസ് ഫുന്നേയും നാമം പുക്കത്തുമായി കാണുന്നുട്ടിരുന്നു. ജാതനാക്കവാനിരിക്കുന്ന ശ്രീരാമ ഉർക്കുയ്യുമായ പുണ്ണിസാംഗോപാദം മൂന്നിക്കുമുണ്ട് അമ്മയുടെ ജനാനവിതാവും പറഞ്ഞതായിട്ട് ശ്രീനിവൃംഖ സുരിക്കുന്നു.

(രോബർട്ട് ഓന്റാരിオ നോട്ടീസുമായിട്ട് മുമ്പേശരിക്കുന്നു.)

രോബ്— കേട്ട്; കേട്ട്; അധുനിക ചിന്തകൾക്ക് ഇത്തരത്തിലുള്ള കൈട്ടുകമകൾ വിശ്വസിക്കുമോ? ഭക്തിദാർമ്മ്യത്തിന്റെ അവിത്തമായ തഴ്ത്തിക്കൊണ്ടും പത്രവാസല്യത്തിന്റെ ആധിക്രമം കൊണ്ടും മതഭാരത ദീനത്ത് വഴിവിഫച്ചു വൈദികക്കുടെ ഉപദേശങ്ങേക്കും അവബന്ധകൾ ഇന്ത്യക്കാരം കാണുകയും നിത്യപരിക്കാരും ചെയ്യുക സാധ്യാരണമാണ്.

പോർ— മി. രോബർട്ടിരിക്കുന്നു. (കസാല കാണിച്ചുകൊടുക്കുന്നു)

വില്യും— മും കണ്ണിട്ട് എന്നോ ഒരു ദ്രുംപക്ഷിനാം കാണുന്നു. ഇടത്തുചെവിട്ട് പതിവിന്തുട്ടതൽ തടക്കിരിക്കുന്നുണ്ടോ.

രോബ്— പ്രഭാതത്തിൽ മുഖക്ഷാളിനാം കഴിച്ചുപോൾ ഡാന്തികമായി ഒന്ന് പിഴവുണ്ട് ഇടയായി. സാരമായ പരജകൾ ഒന്നാം ഉണ്ടായിരുപ്പില്ലോ ഗണ്യം ശക്കിയായി നിലനടക്കിച്ചു.

ഹൗസ്റ്റി— നിലനടക്കിച്ചാലെത്തുവേണ്ടി കൈവിരുന്ന് അഞ്ചും തെളിഞ്ഞുകാണുന്നുണ്ടോ. (എല്ലാവരും ചിരിക്കുന്നു. രോബ്: വിഷ്ണുനായി.)

വില്യും— അധികം ചിരിക്കാതെ, രോബർട്ട് വിയല്ലും തടച്ചുകൊള്ളുകയെന്ന്. ഒന്നാം സാരമില്ല, ഓക്കാതെ ആക്കാബന്ധായ കൈക്കുമ്പിച്ച വന്നതാണ്. (ചിരിബവഹിം)

രോബ്— നിങ്ങളുടെ അർഥാടസംസാരം നിറവും. ഇതാം നോട്ടീസ്; (പോകരുന്നിൽനിന്നും ഒന്നാരണ്ട് നോട്ടീസ് ഏടുത്തുകൊടുക്കുന്നു.)

ഹൗസ്റ്റി— വായിക്കുന്നു.

വരവിന്നു! കാണുവിന്നു!! രസിപ്പിന്നു!!

“സുപ്രസിദ്ധ നടിയായ സലോമിയുടെ റാത്രം.”

പോർ— ബേംഷ് (എഴുന്നേറ്റ) ഇതിനു പോകണം എന്തുന്നുവെന്നും കരമായ ഇം ഡാന്റസ് എന്തെന്നു കണക്കാലും മതി വരികയില്ല. (എഴുന്നേറ്റ)

ഗ്രീതം.

(രാശം നീലാംബരി: തുംഗം ദഹരി ഓ. മ.)

പല്ലുവി.

വിയന്നാ—നഗരി—മോദമിയല്ലിവനി—(വിയന്നാ . . .)
ത്രംഗാരപ്പരിതം ഹാ!

അനബല്ലുവി.

പരിപാവന, യുവതയ്ക്കിൾ
മോഹന നടന, നാടകമാദിരെ.

സ്വരം.

സാരിസ നിപസ നിപമ ഗമപാ, ഗമപാ സാ
നിപഗ മപനി സാരിസ നിസാനി പമ, പ നിപ
മപാമ ഗമരി ഗമരി ഗരിപാ മ, ഗാമ പനി
സസനി പനിനി പമപ പാമഗ മാമഗ സാ
മഗപാ മനിപ സാനിപ മഗമ പനിധനി
പയാപ ചാമഗ സാപാമ ഗസാനി പമഗ സാ
സാനിപ മഗസ നീസനി പമഗാ മപനി

(വിയന്നാ . . .

ചരണം.

മദ്രജ്ഞാപുകളിവന്നാൽ മദനസുവം
പരിശോഭിത—ജ്യോഹിത—

രഹസ്യമിവിവര മാനസേ സുവമരള്ളും
വിന്നതഹരഹരിവരെ—ബഹുമോദമി—

തൊന്ന താനേഗതി, തൈനട ജീവിതം—സരിസാനി—
(വിയന്നാ)

സേവ— പ്രവേശിച്ച അച്ചാരം ചെയ്യുന്ന)

സേവ—സ്ഥാനിക്കണ്ണതിനു തെള്ളുമാ, കഴിഞ്ഞ ചാത്രിയി
ലങ്ങൽ ചവുട്ടും തൊഴിയുംകൊണ്ടു തേരും തംഭിച്ചുതള്ളുന്ന്. വലിയ
പനിയും കുട്ടത്തിൽ തൈക്കവും തൈതെതരെ ചാതംഞ്ചലുമെണ്ടു്.

പോർ— അല്ലെങ്കിൽചെന്ന് വല്ലതും വാങ്ങിച്ചു പുരട്ടി ആട്ടപിടിക്കും.

സേവ— ചെക്കലടക്കിച്ചുപും അചുപത്രിയിൽചെന്ന് പുതിയശാക്കട്ടരെക്കണ്ട തക്കതി ഒക്കെ പറഞ്ഞു.

പോർ— പ്രധാനിച്ചു സംഗതി വല്ലതുംനീ പാണ്ടുവോ?

സേവ— ഇല്ല ഇല്ലാ. അ കൊള്ളാം; എനിക്കെന്നാ കഴുത്തുത്തിയാണോ. അതു പറഞ്ഞാൽ എനിക്കെന്നാഡേശലേ പോരുചുന്നു കൈക്കു ബെല്ലുവെങ്കുമെന്ന്. എന്നു മരണക്കാട്ടുതു; കുഞ്ഞിനൊരു കൊറവുമില്ല. പിന്നു ഡാക്ടറുവനു ഏതാബേദം കൈ ആട്ടപിടിപ്പിച്ചു് കുത്തിവെച്ചു്. അനുകമില്ല. പിന്നു ഡാക്ടി കുറ തൊക്കായ്ക്കുതിൽ പഴന്തു (കരയുന്ന) അചുനെന്നുംകാണുവന്നു തലയ്ക്കു പിടിപ്പിച്ചോ? അമാനിക്കായതെന്ന് (കരയുന്ന.)

രോബ്— കെട്ടിടത്തിനീറു ധാടക എനിക്കു കിട്ടിയില്ലെങ്കിലും ശരി നിങ്ങളുടെ കുത്തനുഠനാൽ നമ്മുടെ ഭവനത്തിൽ കാലുകുത്തിപ്പോകുതു്.

പോർ— ഡോക്കുക്ക് സക്കിട്ട് ചാർജ്ജ്' കൊടുത്തുവോ?

സേവ— ദൈനന്ദിനചുരു കൊടുക്കാനാ.

രോബ്— നിന്നു കട്ടുമട്ടിക്കാനറിയാം.

സേവ— (ക്വിതനായി) എത്ര താനു ഏനോട് ഒന്നം കേൾക്കുതു്. ഇന്നലെക്കിട്ടിയല്ലെങ്കിലും തമാനമല്ലേ ചെവി കയ്യു കിടക്കുന്നതു് (രോബ്: വിശ്വസ്യനായി, മറ്റൊരുവർ ചിരിബു മാറ്റം)

വില്യം— ഇഹത്തിൽ രോഗം സഹജമാണ്. മനസ്സും മരിക്കാതിരുന്നാൽ ഇരുത്താൻ സ്ഥലംകാണകില്ല. ഏതാണ്ടും ഈ നാത്രെ റൂത്തം നാളേ കാണുക സാദ്ധ്യമല്ല.

രോബ്— മിസ്റ്റർ പോർ!! സേവകൻ ചൊന്നതു് ഒവാം കളിവാണ്. അവനീ— ഭാവരസമല്ലാം ചെറും തക്കിപ്പാണ്. ന മിക്ക പോക്കാം.

പോർ— അങ്ങനെന്നതെന്ന.

ഗിതാം— ഹരിഹരി . . . എന്ന മട്ട്.

വല്ലുവി.

ശരി ശരി പോക നാം നാടകശാലയിൽ
നേതൃമനോഹരം ക്ഷേമപ്പിയുണ്ടം.

അം പഃ

സ്വത്തകലാഡികൾ കണ്ടുരസിപ്പാൻ
നിരയേപ്പുലവിധ സീന്റസുകൾ ചേര്ത്തും
പോകാ-മിനി-വേഗം- (ശരി ശരി) (പോയി)
കർട്ടൻ.

രംഗം 10—Sick Room.

(സൂനി അതിനന്നിൽവാണന്നായി രോഗശഞ്ചയിൽ കാണാ
ചെട്ടുന്നു. സേവകൻ ബാധ്യപാകലപനായി രോഗിയെ മുഴുവി
ചുകൊണ്ടുനിൽക്കുന്നു. സൂനിയുടെ കൈയ്യിൽ ഒരു കൊന്തയു
ണ്ട്. തലഫുള്ള ഒരു തുടങ്ങപ്പെട്ട തുപം തുകിയിരിക്കുന്നു. കൈയി
ലും ഒരു ചെറിയ തുടങ്ങപ്പെട്ട തുപംഞ്ചണ്ട്.)

സൂനി—ഹാ! ജിഗദിശാ, ഈ പാപിയെ നി തുജ്ജിക്ക
വെണ്ടി. ഏന്തോടു അമേ! നിന്നുറ തിരക്കമാറുന്ന പക്കലേക്ക് എന്നു
ആന്തിക്കേണമേ! ഏന്തോടു നാമേ! ഈ പാപിയായ പെതലി
നെ താങ്കിക്കൊള്ളുന്നമേ.

സേവ— പാതിരാക്കോഴി ക്രവുന്നു. ഏന്തോടുക്കണ്ടു് ഒന്നറ
ക്കിയാൽ ഈ ചട്ടു് അപൂടിമാറ്റം. (സൂനി കണ്ണുടച്ചു മയ്യുന്നു.
സേവകൻ സൂനി ഉറക്കി എന്നുകണ്ടു് അല്ലെങ്കിലും അക്കലെ ഒരു പാ
വിരിച്ചുരുന്നു. കൈയ്യിൽ ഒരു സുന്ദരിയുടെ പടവുമായി സ്നേജി
നും ഒരു വാളത്തുനിന്നും മറം മറം ഏററവും വിത്രപനായ ഒരു
സുരം പ്രവേശിക്കുന്നു. അടച്ചതുവന്നു സൂനിസ്റ്റ് വേസിനെ പ
ടം കാണിക്കുന്നു. സൂനി കരിച്ചുവരജ്ഞുന്നു. അസുരന്ന ഭയന്' പിന്ന
പോട്ട നിരങ്ങുന്നു. പിണ്ടും അടച്ചതുകാണിക്കുന്നു.) “നോക്കൊ സ്പ
ഷ്ടിയായ ഒരു പ്രഭകമാരി, നിന്നുറ ഭായ്യാകാൻ അവർക്ക് കൊ
തിച്ചിരിക്കുന്നു.” (സൂനി തുടങ്ങപ്പെട്ട തുപം അടച്ചതുകാണിക്കുന്നു.
തൽക്കപ്പണം സഹിക്കുവരുത്തു വേദനയോടുകൂടി അരക്കരെ ഏന്ന
കൈക്കൊണ്ടു് തടച്ചതുകാണിക്കുന്നു. കണ്ണിതന്നായി നിരങ്ങി, നിരം
ശരയോടുകൂടി സൂനിയുടെ ശരിസ്ഥിനടത്തു ചെന്നിരിക്കുന്നു.) “ക
ഞ്ചി! നി ഉരിക്കം ലോകത്തിൽ ഇനി എന്നാണ് സുവമനഘവിക്കുന്ന
തു? ഏതുയോ തങ്കികൾ നിന്നു പാത്തിരുന്നു കരയുന്നു. നിന്ന
ക്കവറിൽ ഒന്നുംഗവുമില്ലയോ? നി അശുദ്ധിക്കുന്ന ഏന്നി
ഞ്ചാൽ അവർ തൃപ്തിയടക്കും.” സൂനി: ഏന്തോടു ഈശോ! മരിയാ!

യെംഗേഴ്പ്! പിശാചിന്റു പരിക്ഷയിൽനിന്ന് ഏനൊ കാര്യത്തു
കൊള്ളണമെ.

(ഇംഗ്ലോ എന്ന ചാക്സ് ശ്രവിച്ച മാത്രയിൽ അസുരൻ സ
ഹിക്സ്‌വറ്റുതെ തലയ്ക്ക് സ്വപ്നം ഉട്ടിക്കൊണ്ടു. തലകനിച്ചു നില
ആ ചുതണ്ടകുട്ടി കിടക്കുന്നു. ഒരു ശബ്ദമുണ്ടെന്നുകൊണ്ടു. കർട്ടൻറു
നട്ടഭാഗംമാറുന്നു. അസുരൻ പ്രാണാരകഷാത്മം ദയവിഹാപലനായി
നിങ്കുമിക്കുന്നു. ദൈവജനനി തന്റെ കരഞ്ഞിൽ തിരക്കമാരുന്നു
മായി പ്രഭ്രാതമാനം പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നു. സൂനി ഭക്തിപൂർസ്സും
കിടക്കയിൽനിന്നും ഏഴുനേരും മുന്നപിൽ മുട്ടക്കുത്തുന്നു. ദൈവജ
നനി തിരക്കമാരുന്നു സൂനിയുടെ കരഞ്ഞിൽ കൊച്ചുക്കൊണ്ടു.
സൂനി ഫ്ലൈപൂർസ്സും മാരോച്ചുവേണ്ടും തുപ്പാദം മുത്തിത്തിരിച്ചുകൊ
ചുക്കൊണ്ടു.)

ദൈവ— വാസല്പ്പ് സുതാ! നി ഈതാ പൂജ്യസേഖവും പ്രാ
പിച്ചിരിക്കൊണ്ടു. ഇതിനൊക്കെ തുതജ്ഞതയായി ശേഷിച്ചിരിക്കുന്ന
നിന്റെ ജീവിതംമുഴുവാം ഇംഗ്ലോസഭയിൽ കഴിക്കണമെന്നാ
ണ് എന്നും അതുവരെ അനുഗ്രഹിക്കുന്നതു്. എന്റെ ദിവ്യ കമാരൻ ആ സഭയി
ലേക്കുതേ നിന്നു വളിച്ചിരിക്കുന്നതും. ആ സന്റാസസ്ഥമായതിൽ
ചേന്ന് നി മരിക്കണമെന്നാക്കുന്ന ദൈവത്തിൽച്ചിത്തം. (അലു
രുക്ഷയായി.)

സൂനി—ഗീതം “പിന്താമൺഡിലെ്” തിവിയ തെരിശേണം എ.എ.
ഡിവൃതനയനു കരമിതിലേക്കാ—നെന്തും നാമേ!നിന്ന്(ഡിവൃ
മരണമട്ടതെന്നു കണ്ണിരോഴുക്കിയും
പാപാൽ ഉള്ളക്കിനേൻ നെന്നുകും—ഡിവൃത—
കന്തുകയോടുതുക ഡിവൃതന്തജും
പാരിലിനേനുനു വള്ളത്താൻ
എക്കിനേൻ വിശ്വാസം തുണിയെ ഫ്ലൈപാൽ
പാപാക്കിതെന്നുമാനും—ഡിവൃ—

കർട്ടൻ.

രംഗം 11: റഹം.

(സുഗന്ധി മുട്ടക്കത്തിനിന്ന് പ്രാത്മിക്കണം. ഒരു പരമ്പരാ കൂദാശയും അരയുള്ളകെട്ടവാൻ ഒരു ചെറിയ കയറ്റം ഒരു വടക്കിയും സമീപത്തിനാണ്.)

ഗ്രിതം— മാധവനോ— എ. റ.

കാത്തിടനേ അജിപാലികയേ! തവ—

ദാസനി ബാലകന്ന്-നിരുപ്പരിഖിൽ— മോഭാ—
ലേത്തിട്ടവാനമേ— ഗ്രാന്റിനങ്കുക.

മേരി! മനോജതയേ! നാലിശിരോമനേ! ഏനൊ (കാത്തിട)

ദൈഖരാ.

ക്രിസ്തുവിനാംബികേ, ദാവിഡ് റൂപകലജാതയേ,
നരകലവിമലേനാമയേ, പാദിമാം.

എച്ചു്.

പരിപാലികയേ! പരിപാ വനയേ—സുതന്ന്—
നിർഗമിച്ചിട്ടവേന്ന രോമംപുതിയിൽ—ഇംഗ്ലോ—
സഭയിൽ ചേരുവാന്നീ സൃജനത്തിൽ

പോകട്ട ഞാനമേ! മേരി നീയാലംബം (പരിപാല)

(എഴുന്നേറ്റ) ഇംഗ്ലോസഭയിൽ പ്രവേശിക്കുക എന്നാളും
അത് ദിവ്യാധപാനത്തിന് വശംവദനാകാതെ ഇപ്പോൾ ഏകദേശം 6 മാസം കമിച്ചുകൂടിയതിൽ ഞാൻ അതുഡിക്കം വേദിക്കണം.
ജനാനവിതാവിന്നറ ഉപദേശാനന്ദരണം ത്രാസിതാതിയിൽ
ഞാൻ രോമാ പുരിക്ക യാത്രപുരശ്ചൂട്ടാൻ തയ്യാറായിരിക്കണം.
അപൂർണ്ണാത്മത്തിനാൽ ഇതുന്നു നാഥികയിൽ പരം കാർന്നടയാളി
ത്തനെ കമിച്ചുകൂട്ടുന്നതിനിൽ സന്ദേശാദശനെ
അറിയിച്ചാൽ അല്ലെന്നു കണ്ണറ യാത്രയ്ക്ക് ഒരു പ്രതിബന്ധമായി
ത്തിങ്കമുണ്ടാക്കിയിരിക്കണം. ഈ വസ്തു സഹാദശനെ
കവസ്തുക്കേണ്ടം മാതാപിതാക്കേണ്ടം ബസ്തുമിത്രാദിക്കേണ്ടം
ഞാൻ അന്ത്യാത്മ പറയുണ്ട്. അവൻക്കരമായ ഈ ദിംഘാത്മയിൽ

இங் வெய்தலினை பறிஞ்ஞல் கடந்துகே! அவ்விடத்தை பறிபாவக கிரகைத்துத் ஸபா தானிக்கொண்டுள்ளமெ. (கண்ணாய்வு படியுங் ஏது சீர்மா.)

ଶ୍ରୀମଦ୍

ଓମଣେ ଅଂଗାଳ୍କଲି— ଏ: ମ:
କରୁକେ! ଏହି ପାଲିକେ— ଯୋକଣ ତୋହା
କରୁକେ! ନିଃଧାରଣବୁ— ଯୋକଟେ ତୋହା—କଣ

ଓৰ: ৱ:

കാണ്ണകനുകേ കൈവിടല്ലെ
പാലിക്കേ! പാലിക്കേ—പാപിയിപന്—പോക്കയോ?
നിമ്മലതായേ! നിന്റെ സുതനിതാപോഹിച്ചനാ.
കന്തുകേ! എന്തു പാലിക്കയേ!— (പോരി)

രാഗം 12. (സ്രൂതം)

(പോഴി, സവാക്കളി, ട്രക്കറം കമ്പിതരായി മുവേദിക്കുന്ന.)

പോർ- സേവകൾ: (സേവകൾ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്ന.)

പോൻ- ഫോഫി! സ്കാനി ഫവിടേ? നിശ്ചിര നടക്കല്ല
ഞാൻ ഒട്ടിക്കും. (പ്രഹരിക്കുവാൻ താവിക്കുന്നു.)

സേവ- അരോ! ഇതെന്നായക്കുത്ത്! സാംഗത്യവിഴച്ചു!
 കാലത്തെ പാളിയിൽനിന്ന് വയനാനേരം കമിണ്ടപ്പോൾ സാൻ
 ഫോട്ട് തൊട്ടു. കെണ്ണറിൽനോക്കി, തൊണ്ടിൽനോക്കി, തോ
 കിൽനോക്കി, കെട്ടിടം ഓന്നാക്കേന്നോക്കി, വെളിവിലെ ഓടി
 നടന്നോക്കി. പിന്ന സാൻ നട്ടച്ചുജ്ഞ പുപ്പിക്കാരോധിൽക്കുടി
 അടി ഓടി ഗോക്കി. എന്തിന് അവതാനു ഒരു ചേടുനമായി കൂ
 ടിക്കുടി. അയാളു പറഞ്ഞു താനി തിരുപ്പാരിപ്പോലെ തൈക്കോട്ട് ധാ
 നത്തപ്പോണ്ടു കണ്ണാൻനാം.

പോർ- നി ഏറ്റുകൊണ്ടവനെ പിന്തുടർന്നില്ല?

ஸேவ— அது கொல்லாம். தொந்த மரங்களைப் பூட்ட ரட் கால்வரளெடு வொழுதிக்கின்றன. அதற்குத்தன்னேயும் கொழுதிகள்க்கு பூர்க்கே வோயையாவப்பட்டிரு உத்தக்கல்வேதேத்துற் என்னாலும் காலமாக காந்த தாமஸித்துவத் காலாமாக நினைக்க வேண்டுமாரியது. வேங் ரைகித்து ஹாயிரெட் காரே படத்துமல்லே?

കൂട്ടൻ- മതിശൈക്ക നിന്റെ ജല്ലം. സുാനി, ഇംഗ്ലോ സഭയിൽ ചേർന്ന തച്ചപ്പുചെയ്യുവാൻ രോമാജ്ഞ പോയതാൻ.

പോർ- ഈ വാത്ത് സാർ നേരത്തെ ഏനെന്ന അറിയിച്ചി അനബൈക്കിൽ ഇല്ലകാരമൊരുന്നിംജ്ഞസംഭവത്തിനിടവരാതെ ഞാൻ അവനെ ഈ തൃണിൽ ബന്ധിച്ചിട്ടുമായിരുന്നേല്ല!

സേവ- വല്ലപ്പോളേക്കിലും പോളച്ചുന്ന് താനിയെ തല്ലി നോർ ഈ താഴെ തടത്തം പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടോ?

റോബ്- ശ്രീമും നമ്മകൾ സുാനിയെ അനുഭാവനം ചെയ്യണം.

സേവ- പെട്ടെന്ന വേണേ, അബ്ലേഷ്കിൽ തന്റെ വയരുവിച്ചു കുട്ടം.

കൂട്ടൻ- പോടാ ഫോഫി! നി വെറ്റും നാരഉന്ന്.

സേവ- സബലേബേങ്ക്! വയറിൽ വേതനകേറിയപ്പും ഞാൻ നാരതന്ന്, ഹ- ഹ- (ചിരിജ്ഞന്ന) താരിനെന്നു ചബളം മുടിയതോത്താണോ ഒരു ചുംതാമുട്ടു കാണുന്നതു്?

പോർ- പത്രവിന്ന് നമ്മകൾ അവനെ കണ്ടുപിടിക്കാം. (പോയി.)

സേവ- അവനും പെട്ടു കാണുന്നതില്ല. ഉടയതന്പുരാന്ത് വിളിച്ച കൊച്ചാണതു്. ഞാൻം വന്നേക്കാം. ഒന്ന് കാണാമല്ലോ പിടിക്കുന്നതു്. (സേവകൾ പോയി.)

രംഗം 13. (തെരുവ്വ്)

(രണ്ട് ഭിക്ഷകൾ പഴിയരികിലിരുന്ന പാടി ഭിക്ഷണം പിടിക്കുന്നു.)

ഓന്നാ- പഴിയെ പോകുന്ന അച്ചുമാരേ! അമുമാരേ! തന്നു രാക്കുമാരേ! തെത്വത്തെ ഓത്തു് രണ്ട് ക്രിസ്തും കാണാൻ പാടില്ലോ തന്ത ഈ പൊട്ടക്ക്ലേറു രണ്ട് കാര്ത്ത ഈടേച്ചുപോകുന്നേ.....

അപരന്ന്- പല്ലച്ചുമാരേ! മാടവിമാരേ! കുടപ്പിരിച്ചുകളേ! പെദ്ദുമാരേ! ഈ ധാവപ്പുട ചട്ടുണ്ടി ചട്ടിയിലെയ കാര്ത്ത ഈടേച്ചുപോകുന്നേ! മാഞ്ഞാരേപ്പോലെ നടന്നു, തെണ്ടിന്തിനും നടക്കിയതിനു ചേഴിയില്ലേ! കുടപ്പിരിച്ചുകളേ, വല്ലതും തന്നേച്ചുപോകുന്നേ!...

ഓന്നാ- ഏടാ മരച്ചാ! ഈ ചാമം പെത്തത്തിൽ പിന്നെ പല്ലച്ചുമാരായം ചാവുന്നില്ലേ? ചത്താരാത്തെന്ന അ

ടിയന്തിരമാനാം കളിച്ചുകേക്കിണില്ലപ്പോകാ! തമ്മംകൊട നി നോകാ! എടാ വയറുന്നരാച്ച തിനനാഴി മരിയോധല്ലപ്പോകാ. എന്നർ തെവമേ! മുത്തുമുതിരിക്കണ വല്പച്ചരാമെക്കിലുമൊന്ന ക്രീഡക്കണം... ഇപ്പോൾ കുചുന്നാളായിട്ട് ചെറുപ്പക്കാരുതന്നു ഉജം സെടുവിണം ചാകനാ. വെറുതേ അല്ല, തമ്മംകൊടതെങ്കിലെ തന്ന തി വാഴ.

അപര— അഞ്ചുനാഴിക തുരേ ഒരു കല്പാശ്വമുണ്ടുകേട്ടോ?

ഓനാ— എടാ നീ മുഴുവൻപറ, സാന്നകേട്ട. ക്രീഡല്ലക്കി ലുമെന്നർ കാരു നല്ലതാ.

അപ— വല്പവിതേനെനെങ്കിലുമൊന്നു നടന്നു നിരങ്ങിയും അടമെത്താമെക്കിൽ വല്പത്തിരു മോന്താനെക്കിലും കിട്ടു.

ഓനാ— ദ്രുനാലങ്ങുനെ അടടക്കാ (വടക്കത്തി ഇരുവരുമെ മുന്നേൽക്കണം. കാരു ചട്ടുന്നർ തോളിനാ പിടിക്കുന്ന) എടാ അരു തികിലെങ്ങാരു പട്ടികളുണ്ടുക്കിൽ ഒരു കീറുലമ്പോലും കിട്ടു. തില്ല. നാലഞ്ചുമാതം മുസ്തുപ്പിത്തുപ്പി സാനും ഒരുത്തനുമായിട്ട് ഒരു എല്ലാവേണ്ടി ഒരു കടപിടി ഉമാളു നടത്തിയാരെ എനിക്കു കിട്ടിയ താമാനും തന്നുരാനേ! ഇപ്പോൾ അബ്ദം പഴയുക്കിടക്കുന്ന.

(സുനിസ്ലാവോസ് പഞ്ചന്തരക്കപ്പായം ധരിച്ച് ഒരു വ കിഴുനി പ്രത്രക്ഷപ്പെടുന്ന. മുൻപു ധരിച്ചിരുന്ന വിലപിടിച്ച വസ്തുങ്കൾ കൈകയിൽ തുക്കിയിട്ടിട്ടുണ്ട്. ഭിക്ഷുകൾ സൂനിയെ കണ്ണമാറ്റയിൽ അത്തിന്ത്യോടെ ധാചിക്കുന്ന. സുനിസ്ലാവോസ് തന്നെ വസ്തുങ്കൾ ഓരോത്തനും കൊടുത്തതിന്നുംശേഷം. അതിവേഗത്തിൽ ഓടിപ്പോകുന്ന. നില്ലുടാ— പിടിച്ചോ അവനു പിടിച്ചോ— എനിലുപ്പകാരം അടക്കാസിച്ചുംകൊണ്ട് പോർ ത ന്നർ അനുയായികളുമായി പ്രത്രക്ഷപ്പെടുന്ന. ഭിക്ഷുകൾ അവരോടിരക്കുന്ന. മുവിന്നനിന്ന മാറിനില്ലുടാ തെളിക്കരെ— ഇവരുലും വഴിയെ നടക്കാൻ പാടില്ലപ്പോ എനിലുപ്പകാരം വരഞ്ഞു സംഖ്യകൾ താഴ്ത്തി മരിച്ചിട്ടുണ്ണ. ചിലർ അവരെ ചവുട്ടിമെതിച്ചതിന്നുംശേഷം സുനിസ്ലാവോസിനെ പിടിക്കുവാൻ പിന്നാലെ പാഞ്ചനാ. ഭിക്ഷുകളുടെ പിച്ചുചുടി ഏല്ലാം തകന്ന് സാധുകൾ പഴിച്ചിൽ കിടന്ന വാവിട്ടു കേഴുന്ന.)

കർട്ടന്.

(വിണ്ടും കർട്ടൻ ഉയരുന്നു. സുഗന്ധി ഒരു വശത്തുന്നിനും ഓടിപ്പറേഡിക്കുന്നു. സൈജിന്റെ മദ്യം അതിനുമുകളാണ് ഒരു നലി ഒഴുകുന്നതു കാണുന്നു.)

സുഗന്ധി— ഓന്റെ ദൈവമേ! ജലം ശക്തിയാണി പ്രധാനിക്കുന്ന ഔദ്യോഗിക്കുന്ന മഹാന്മാരിയെ എന്നുന്നു തന്നെന്നു ചെയ്യും? (മുട്ടക്കുടി അല്ലെങ്കിൽ യുഗിച്ചതിനെന്നറേഖയും ഏഴുന്നേരും പ്രായമില്ലെന്നു) അഭഗതികർക്കാശുഖമായ കൗകേ! പാപിയും ധാത്രായും ശൈത്യത്തിനുമായ ഈ വിനിരസ്യതനെ തുകരം നിട്ടിതാങ്ങിക്കൊള്ളണമെ. കടലിന്റെ മിത്രകുട്ടി നടന്ന നിന്റെ തിപ്പുകൾ നീന്റെ തിരുനാമത്തിൽ അടിയാളം പാദന്തരാളെ വെള്ളത്തിലേജ്ഞുവയ്ക്കുന്നു. (കരിശിന്റെ അടയാളം വരച്ചുകൊണ്ട് വലതുകാൽ ജലത്തിലേജ്ഞുവയ്ക്കുന്നു. പാദസ്ഥാനമുണ്ടായപ്പോൾ ജലംഉംജു പോകയും സുഗന്ധിസ്തനാവോ സ്വീം നടന്ന് മറുകര എത്തുകയും ചെയ്യുന്നു. ഈ സംഭവം കണ്ണംകൊണ്ട് പിന്നാലെ പാഞ്ചവന പോഴിയും സവാക്കളിലുണ്ടെന്നു സകലിക്കപ്പെട്ട ഭാഗത്തു വന്നപ്പോൾ അറിവിലേക്കു മറിയുവാൻ ഭാവിക്കുന്നു. അവൻ വെള്ളം ചുപ്പിമിതിക്കിൽ പ്രവഹിക്കുന്നതാണി കാണുന്നു.)

പോർ— അത്രുതു! അത്രുതു! ഇതെന്നൊരുത്തുപുണ്ടു!!

രോബ്— മോ! ഓന്നമില്ല. അതിചൂരപ്പുത്തികളും ചാത്തുസേചയുടുക്കുത്തുകൊണ്ട് അവൻ രക്ഷപെട്ടു.

സേവ— നല്ല തിരഞ്ഞെടുപ്പിനു കണ്ണത്തുകൊണ്ട് തന്റെ അപാതത്തരമാണുമെഴുന്നള്ളിക്കുണ്ടോ.

പോർ— വിക്ഷിച്ചുല്ലോ! ശക്തിയാണി പ്രധാനിക്കു സ്ഥാരിക്കുന്ന ഈ തരംഗിനിയിലെ ജലം സുഗന്ധിയുടെ പാദസ്ഥാനമേറിപ്പോൾ സിനായിലെ പാരപോലെ തുപാനരപ്പെട്ടരിൽ അത്രുതത്തിനുവകാശമില്ലെന്നാണോ ഓന്റെ സ്നേഹിതൻ വാദിക്കുന്നതു്? ഇവിടെ സർപ്പരക്ഷനായ ദൈവം ഒരത്തുപുണ്ടുവരുന്തിച്ചു് സുഗന്ധിയെ രക്ഷിച്ചു ഓന്നാണ് എന്റെ ഉത്തമവിശ്വാസം.

സേവ— തന്മുരാനേ! ഇപ്പോൾക്കില്ലോ തദവചക്രതനായ തെവഞ്ഞിന്റെ കാഞ്ഞം ഓമ്മവന്നല്ലോ!

വില്ലു— നാം വിക്ഷിച്ചതു് ഒരത്തുമല്ല ഏന്ന് വാദിക്കുന്ന ഓന്റിക്കു നിന്മത്തിനില്ല.

സേവ— വില്ലുചു! അടിയാളം പറയുന്നതു് അതുതനെന്നു. അവൻ വൊട്ടി കീട്ടന്തില്ലെന്ന തന്റെ നേരത്തെ പരമാന്ത്യപ്പും

എല്ലാവരും എനിക്കിട്ടുണ്ട് റോട്ടവും പള്ളക്കടിയും തന്നെ. ഇപ്പോൾ തേ പട്ടി ചന്തയ്ക്കോയുമോലെ എല്ലാവരും വായ്യംപോഴിച്ചു നാ ക്ഷണനിശ്ചിന്നിനാ ചാതവലിച്ചോ? ഒക്യതന്മുഖാന്ത് രണ്ടുക്കൈയും നീ കുവിളിച്ചു കൊച്ചുണ്ടാൽ എന്ന ഇനി ഇനി ഏകില്ലംനുണ്ടോ പട്ടിക്കുന്നതോ? രോവെ— നിറ്റത്തകാ നിന്മോടു ജീവം നമ്മകൾ ഒരു വരുത്തി ഉടുക്കര കൂടക്കാം.

ஸெவ- தாங் போயிக் கொட்டவுடன் தொளிலூ, ஒரு வகுக்குறுப்பு காலையை முறையிலைப்படுத்தி அதைப்போட்டு பின்தே கால்தாங் ரவிக்கிறியாமோ? பள்ளத்தாங் வாயு கிக்கிற்றால் கீழ்விட்டு நான்கு தாங் கேட்கிறேன்?

ରୋବ୍ୟ— ଅରତେକା ନି ମାତ୍ରମେ କେତ୍କିଛନ୍ତି.

காரை நூத்தினரிடம் கோட்டத்தில் கடவுள்களைக் காண்சிக்கின்றன. காலை-நாளை வேற்கொண்டு வருவதை காண்சிக்கின்றன.

ஸேவ - (காபித்தாயி) ஏதோ! விளை ஹதரி மறி யாதி ஹஸ்த வெடுவூ செல்லாத் தங்கள் பிடிலிக் கி கிழுக்காஷ்ட ஹஸ் அரிசிதூகிறாலும்போ, ஒன்று பக்கமே ணாக் தங்க பொக்கி தங்கர் கெட்டியவசை காணிக்கவேண்டாது. காடு தே! காடுதிகேங். (விலூர், வெள்ளி எனிவர் சிரிக்கன்.)

“ஓ! காண்சுமோ! (நடித்து) வெற்றி- ரோவர்டே! நினைக்கூச் அங்கையிலிரிக்க தோ? வெடுதெ அப்பறநீர்மேல் கருமாலோவிகளை தள்ள இஸ்படாவுங் ஹனியைக்கிலும் என நிருத்து.”

പോർ- ഇതിൽ എന്നോ കൈവരമഡ്സ്യൂഡിലുണ്ട്. അപ്പേൾ കിൽ നമ്മടക ക്രതിരകളിൽ ഒന്നൊക്കിലും മുൻപോഴു ഗമിക്കമായിരുന്നില്ലോ?

ടുടർ- അവൻ ഇന്ത്യയിന്മുള്ള വൈതൽ, സന്ദേശമാണ്.

പ്രോക്സി- പിതാവിനോട് തൊന്തരത്തു സമാധാനം ചെയ്യും.

സേവ— മിറ്റിന്റെ ഒക്കെ വരയാമെങ്കി ഈ പോക്ക്
നീറ കായ്യും തോന്നേറദ്ദ.

விழு- நழக் ஶேஷித் ஸமயங்களைக் கூறு
அதிலேக்கிடதை திரிதுவோகா.

പോർ— നിങ്ങൾ അടുത്ത സത്രതിലേക്ക് പോകുക. ഞാൻ അല്ലെങ്കിൽ വിശ്രമിച്ചതിനെന്റെശേഷം അവിടെ വന്നാചേരും കൊള്ളും. (എല്ലാവരും പോയി.)

പോർ— (ആത്മഗതം) ഈ അത്രുതം വികസിക്കവാൻ ഒരുദായതിൽ പിന്നീട് അവിച്ചാരിതമായി എന്നെന്നറ എഴുയാൻസ് ഭാഗത്തിലേറോ ഒരു ചലനം ഉണ്ടായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ഞാൻ നയിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ജീവിതം എന്നെന്ന ആത്മജനാശത്തിനു മേരു തുകബഹന്ന് അന്തഃകരണം ആനെ ഇത്തരംബന്ധത്തിൽ ഉട്ട് ഭോഡി പ്രിക്കുന്നതായിതേതാനുണ്ട്. ഹാ! എന്നെന്ന നാമ്പുക തുദയത്തിൽ ഇംഗ്ലീഷ് പരവിശ്വാസം അങ്ങരിക്കുന്ന (അല്ലസമം മെന്നാം ദിക്കുക്കും നാ.) വാസ്തവ്യം സഹോദരന്ന് മുഹമ്മദ് പെടിഞ്ഞു ഭക്ഷാടനം ചെയ്യുവാൻ ഇരിക്കിയതു എന്നെന്ന മർദ്ദനമൊന്നുകൊണ്ട് മാത്രമല്ല യോ? എഴും തകരുന്ന! (കരയുന്ന) സഹിക്കുവാൻ! ഓ! ഞാൻ ശവിക്കപ്പെടുവന്നു! ശവിക്കപ്പെടുവന്നു!

ദ്രോകം.

കഷ്ടം സഹിക്കുതു സാഹസിയായോരി ഞാൻ
ദ്രോക്കുന്ന സഹോദരനെ നിർദ്ദേശ മർദ്ദനത്താൽ
സ്വയ്യംഗംഭീരുന്നക്കുടലാശ് തിരി
ശ്രീജാഗ്നിഗണ്യന്തര സമ്പ്രവുമേസഹിച്ചു.
വേണ്ടാ മദിയാസഹവാസമത്തെന്ന ചിന്ത
കൊണ്ടായിരിക്കമവന്നെന്ന പെടിഞ്ഞതേവോ
തന്ത്രാരിടഞ്ഞ സഹജാത മുവരത്തയോനു
കണ്ണാട്ടവനിക്കുവിക്കുവത്തെന്ന താനോ?

(സുനില്ലാഖോസ്യും പോയ വശത്തേക്കു വികസിച്ചുകൊണ്ട്) (പ്രകാശം) ഓ! വാസ്തവ്യം സൗന്ദര്യി പോന്നാജാ! നിന്നെന്ന സുന്ദേരമായ മുവരത്തെ ഒന്ന് വികസിച്ചു ചുംബിക്കുവാൻ എന്നിക്കി നി എന്ന സാധിക്കും? നിന്നെ ഫൈഫത്തോടെ ആലിംഗനം ചെയ്യുവാൻ ഈ പാപിക്കിനി സംഗതിയാകമോ?

(വിലപിക്കുന്ന)

గీతం.

ఎందుకున్నాడు ఎన్న తాతాన్—ఎ. మ.

పల్పవి.

పోయాలెన్న స్వానీ! నీటన విణ్ణం—విషి—
చ్ఛికాగెనికిటంసాబ్రుం? (నీపోయా—)

పరణం.

స్ఫైహితరాతమిగివెండా

స్వవళీహితం వెండా

స్వవళీహితం వెండా

మెలూలెనికి ఆశ్వంవెండా (నీపోయానే)

(ఆంచారమాయ ఇఃవాటొక్కుకి పోట నిష్కుమికణా.)
కంటకం.

రంగం 14. (వంం)

(స్వగీర్ముఖుచౌస్థు ఇంతాణ్ణుశతునాత కషీణాపదవశ
గాయి కాణప్పుకునా.)

హా! ఇగల్లిశా! మోరంకష్ణుపోలె అలచికొ
ణట ఎను పిత్రుకం ష్ట్రుష్టునుఱుం తనురం మిత్రునుఱుం
కరుతుమ్ముతుకుటునిసు ఎను రక్షితుతిగాత లేను నిన
ఈ స్ఫోర్మం చెయ్యున.

గీతం. (ఇట్కుతు ప్రాతమికణా.)

“పిగుమణియిలె” డజెనెనెశయ్యో— ఎ. మ.)
పల్పవి.

స్వతిత్తిచ్ఛిచ్ఛివిందెవంకామం—ఖని

అనపల్పవి.

విణెలుగుయక—నీ—వరం తా స్వరా!

తిత్పుపాపమిహ క్రుష్ణుం—స్వతి.

పరణం.

ఖవగమెయ్యత్తుస్తునుతుమం పెతుకిలీ
పెతువగి తనికి తుణగియే!

ഭരിതമിതരിയാ—തിത്രവരെ വന്നേൻ
വന്മിതിലായേൻ മരിപ്പാനോ! (സ്ത്രി)

അനന്ത ദിവ്യ ഭോജനമിവനേകി

തന്നയറ്റരക്ഷ നൽകുക താതാ.

വരനോ! നമസ്കാരം, സാധുവിസൃതദേവാ

കാരണ്യംകൊണ്ടും ധാരം (സ്ത്രി)

(എഴുന്നേറ്റ) കഷ്ടം കാഞ്ഞനകയായി ഞാനി മേലാരാരം
ബൃത്തിലഭ്രൂ വന്നചേങ്ങവാൻ സംഗതിയായതു്! ഹാ! ഭജ്യക്കൾ
കുടം ഗർജ്ജിക്കുന്നു. അവക്കിരയാക്കുന്നജിൽത്തനു ഏനിക്കു യാ
തൊരു ഫോറവുമില്ല. ദിനംതാതു കഴിച്ചതിനാലും അഹാരം രഹി
തന്നായതിനാലും ശ്രീരാം ഘല്പാതെ തള്ളം. ഒരടി മുന്നവോട്ടു ശ്രീ
ക്കവാൻ ഞാനു അശ്രദ്ധതനുംയായി തന്നിന്നിരിക്കുന്നു. രക്ഷിതാവേ! നി
ത്രാനാദസന്നാഡകമായ ദിവ്യഭോജനം അനുഭവിച്ചിട്ടു ദിനങ്ങൾ
പബ്ലത കഴിഞ്ഞു. സദ്ഗൈരാം! ദിവ്യകാരണ്യം ലഭിക്കവാൻ ഇട
യാക്കാതെ ഈ പാപി മരിക്കമോ!! വി. ബർബുരാ പണ്ടുവരി
യേ! നിന്നേറ്റ തുക്കടാക്കണം ഏനിലുണ്ടാക്കണമോ!

ചേരോക്കം.

(ശ്രോകരസത്തിൽ ചൊല്ലുന്ന.)

ക്കുഷിപ്പാനില്ലിവിടെയണ്ണവും, വന്ന! പ്രേക്കടക്കയിപ്പോൾ
വിക്കൂഷിക്കുന്നില്ലതുകർ തന്നവോ കേവലും നശ്ചരംതാനു്!!

രക്ഷജ്ഞായിട്ടിയറഞ്ഞേ ദിവ്യകാരണ്യമാക്കം

മോക്ഷാനന്ദം കരണ്ണയോട്ട നി നൽകണേ ക്രിസ്തുനാമാ!

ഭജ്യത്തിനിരയായാലും ശ്രീ, ശ്രീരാം തള്ളന്തിനാൽ
ഈ വന്നതിൽ ഒന്ന ശയിക്കുതനു. (കിടക്കുന്ന)

(ആകസ്മീകരായി ഒരു ശ്രദ്ധം കേർക്കുന്നു; കർട്ടനും
നട്ടഭാഗം പാർപ്പാഗങ്ങളിലേക്ക് മാറുന്നു. ദിവ്യകാരണ്യം സം
ക്ഷേപിച്ചിരിക്കുന്ന ഒരു ‘കണ്ണോഭി’ കൈയിൽ വഹിച്ചുകൊണ്ട്
ഇരുവശങ്ങളിലും ഓരോ മാലാവയുടെ അകമ്പിയോട്ടകുട്ടി ഒരു
ബൈവലുതന്ന് പ്രത്രക്ഷുപ്പുചുന്നു. സുനില്ലാവോസ്സ് ഭക്തിയോട്
കുട്ടി മുട്ടക്കത്തി നില്ക്കുന്നു. ഇരുഭാഗങ്ങളിലുമുള്ള മാലാവാമാർ യ
മാക്കുമ “പാന്തുഫും” കത്തിച്ചു തിരിയും വഹിച്ചിരിക്കുന്നു. ദിവ്യ
കാരണ്യം നൽകിയതിനെന്നാശേഷം അല്ലത്രക്ഷരാക്കുന്നു. സൂനി
ധ്യാനത്തിലാണ് നിൽക്കുന്നു) കർട്ടൻ.

രംഗം 15. (മുഹൂർ)

(രോബർട്ട്, വില്പ്പ്, ഫെന്റി എന്നിവർ സംഭാഷിക്കുന്നു.)

രോബ്— പോളിനേറ്റാ ചില അവസ്ഥാനരം വന്നുകൂടിയതായി കേൾക്കുന്നു.

വില്പ്പ്— അതു് ചെറു കേൾവിയല്ല യമാത്മംതനെന്നയാണ്.

ഫെന്റി— അതിൽ അതിശയോക്കിക്കു തെള്ളും അവകാശമില്ല. സാധ്യപോരു എല്ലുകാരം സമോദരന്റെ വിശ്വാസം പിതാവിനെ അറിയിക്കും!

രോബ്— പിതാവിന്റെ ഉറുമായ കോപത്തിൽനിന്ന് പോളിനെ രക്ഷിക്കേണ്ടതു നമ്മുടെ കടമയാണ്.

സേവ— (അക്കത്തുനിന്ന്) അരംബംതു്. റാവിലെ തിരേഖ ക്ഷതിയിൽനാം വന്നാറിക്കുന്നതു്?

രോബ്— സേവകാ! ഞങ്ങളാണ്.

സേവ— (പ്രത്രക്ഷപ്പെടുന്നു) എന്നും അച്ചുമായ കാല തെരുവന്നു പൊജ്ഞാണെന്നും. നിങ്ങളുടെ പുത്രാക്കു പോളുന്ന കരാരേച്ചു മനത്തിലായി.

രോബ്— ഞങ്ങൾ എത്തു പിച്ചു്?

വില്പ്പ്— പോളച്ചുന്ന എവിടെ?

സേവ— ഇന്ന് അത്രചൗജിയാഴ്യാ. ഒരു മുഴവൻ കൂപ താരം കഴിച്ചു കൂട്ടവാനു ഏടുക്കാൻ പഞ്ചിയിൽ പോയിരിക്കാം. ഇപ്പോൾ കരാച്ചിലും പിച്ചിലിലും നമക്കാരവുംതന്നെ.

ഫെന്റി— അതു് അക്കന്നിക്കമായി കണ്ട കാഴ്യാലും മനോഭിംഗത്താലും വന്നുകൂടിയ മത്താളു് എന്നമാത്രമേഘജി.

സേവ— എന്നും പൊന്നചുമാരു ഞാൻ. ഒരു തക്കതി പറയാം. തെരവെത്തെ ഓരു പൊജ്ഞാണെന്നും. ഇനിയും ഇങ്ങാം വന്ന പോളച്ചുനെ ചിത്ര തന്നെ ദായമെന്നും പറിപ്പിക്കണ്ണു. (പോയി)

വില്പ്പ്— ദിംഗാർക്കുടിയുജ്ജ പോളിന്റെ ദേവാലയസ അംഗത്വാർക്ക് വികാരിയച്ചുനമായി സംഭാഷിച്ചു സമയം നാശി ചെട്ടത്തുകയായിരിക്കാം. അയൽത്തിനാൽ നമ്മുടെ പോയി വിശ്വാസം കിഴിച്ചിട്ടുണ്ടാം.

രോബ— കാപ്പിക്കില്ലെന്ന് വിച്ചവരെ പോകേണ്ട കാലമായോ? സേവകൻ നേരത്തെ പാകംചെയ്യു കാണമല്ലോ?

സേവ— (അഞ്ചതന്നായി) എന്നർ വല്ലച്ചമ്മാരെ ഇവിടെ ഓം മോന്താൻ തരാനില്ല. ഈന്ന ഒങ്ങൾക്കു ഒരുവോരമാ, ഈ വയറുനൊന്നും ഇന്നേംടു പോരാം.

ഹൗസ്റ്റി— മാനമായി സംസാരിക്കു.

രോബ— അഡ്രസ്സത്തെ പറഞ്ഞാൽ നിന്നും ഒരു പട്ടം.

സേവ— അംഗീച്ചീ! അതുകൂടു കാലമായോ (നിംഫ് തുമി ആംഗീച്ചീ) ഒരു ചുലമായി മുവേഴിക്കുന്നു. അടക്കില്ലെന്ന് ഓട്ടുന്നും) വരത്തപ്പട്ടികളെ ഇറങ്ങിന്നു (രോബർട്ടും കുട്ടിം ഓട്ടിരക്കു പെട്ടും.) ഈ ഇംഗ്ലീഷു മുറിയും കാലുക്കത്തിയാൽ എല്ലാത്തിനേയും ചെമ്മനിധിയേ വിട്ടു. ഇവംബാത ഒരു നല്ലകൊച്ചിനൊ മുടിച്ചു. വേബാരു തങ്കത്തിനെ കരകടത്തി. ഇങ്ങനെയുള്ള ഏമാളിക്കുട്ടയും ചതകൊണ്ടെങ്കിലേ പടിക്കു. ഈ ഇംഗ്ലീഷു മുറിയും കാലുക്കത്തിയാൽ കാണാമെന്നും നേരം മാറുന്നതു്.

കുട്ടപ്പിനിനാട് ചെയ്യേതോത്താൽ പോളച്ചുനേരു നെ കരയാതിരിക്കും. കാലത്തെ പജ്ജിയിൽ പോയിട്ടു കാണുന്നി സ്ഥി. തലകുറക്കും വന്നുകൊണ്ടാം വിശകാണമോ? ഹാ! ഒരു നല്ല താരു്! എത്തായാലും അശാക്കിം മനത്താവം കേരി കിടന്നകിടപ്പിൽ കിടന്ന ചീരുകയാ (പോയി.)

(ഖംഗത്തനിനം) സേവകാ! സേവകാ! (സേവകൻ അതുക്കുപ്പുട്ടുണ്ടും.)

സേവ— അതു പോളച്ചുന്നു തൊറമല്ലെങ്കാ?

സേവകാ! സേവകാ!

സേവ— എന്തോ! എന്നർ തെവാമേ വസ്തും പറിയോ.

പോർ— എന്നർ കൈല്ലു പിടിക്കു. എനില്ലീപടി നടന്നകൾധവാൻ പാടില്ല. (സേവകൻ ഒരു വശത്തേക്കൾ ഓട്ടിച്ചേരുന്ന താങ്കി കൈല്ലു പിടിച്ചു സാവധാനത്തിൽ കസാലയിൽ കൊണ്ടിരുത്തുന്നും. അതുഡാരായാൽ ഭിവം വിവിജ്ഞമായി കാണുപ്പുട്ടുണ്ടും.)

സേവ— കാപ്പി കൊണ്ടുവരടേ?

പോർ— സേവകാ എനിക്കാനം വേണ്ടാ. തിന്മയിലേ ജു് ഉറേഖ്യംതന്ന ഇന ജീവത്തെ ശാനിനി പോഷിപ്പിക്കുമോ?

സേവ— അയ്യോ! അന്തരെ പറയാതെ. ഒരു കുളു കുടി. കൂദാശ കൈക്കൊണ്ട് വെറും വയറല്ലോ.

പോർ— നീപോയി ഒരു ദ്രാശ് നാരങ്ങാവെള്ളം കൊണ്ടാവയ്ക്കു. (പോർ മുട്ടുക്കുത്തി ശോകരസത്തിൽ പാട്ടു. സേവകൻ പോകുന്ന.)

ഗീതം.

ഗോതിബ ഓ. റ.

നാമേ! മുണ്ടാംബുധേ! നാരികലമനേ!
അരംബികേ! വിമലയേ! ഞുച്ചപരിതേ!

അനന്പല്ലവി.

വാഴക്ക്, വാഴക്ക് പാപനവാലികേ
വാനിലുമുന്നന്തയാം വരദായേ.

(നാമേ...)

ചരണം.

പാപഭാരം നാശമേതു
ഡയവിഹപലനിവന ബാഹ്യരിതം.
ഓത്താലോരാശയുമില്ലേ (നാമേ)

(എഴുന്നേറ്റ്) എന്നും സഹ്യാദരനും പ്രാത്മായുടെ മാ മഹാശി മനസ്സാപ്രത്യേകതകുട്ടി ഒരു ചുണ്ണം പാപസക്കിത്തനം കിഴച്ചു ദിവ്യകാരണശ്രമംവിക്കവാനാളു മഹാ ഭാഗ്യം വെറും നാഞ്ചി കനായിങ്ങന എനിക്കു കൈവന്നതിനാൽ സദ്ഗൃഹപരമന സൗംഗം ചെയ്യുകയും ചെയ്യുകയും എന്നും നൂനി! നിന്മാ ശാന്തി നാടിപൊയക ആം ചെയ്യുന്ന. (വിലപിക്കുന്ന.)

(സേവകൻ വിവിധ ഭക്ഷണസ്ഥാനങ്ങളുടുക്കുട്ടി മു വേശിക്കുന്ന. പോർ നാരങ്ങാവെള്ളം കുടിക്കുന്ന.)

സേവ— ഒരുക്കുടം രാത്രിയും ഒരു മൊട്ടയുംകുട്ടി തിന്നുന്നം.

പോർ— വേണ്ടാ.

സേവ— അംഗീരാ, വയറ കംണ്ടാൽ വല്ല തെള്ളിച്ചു ഉണ്ടാകും.

പോർ— ഇപ്പോൾ ഒന്നാംവണ്ഡാ, കൊണ്ടുവൊരുമ്പോൾ ജീ. (സേവകൻ സാമാന്യങ്ങൾ തിരിച്ചുകൊണ്ടുവോയി. ഒരു വിശ റിഞ്ചമായി മുഖശിശു പുരുക്കിൽനിന്ന് വിത്രുന്ന.)

സേവ— ഒരു നല്ലകമ്പന്താരം കഴിച്ചു പിന്ന ഏതിനാ കരയുന്നത്? മുതിരാമമാരു കുമ്പതാരിക്കമ്പും പജ്ഞിയിൽ കര ചില്ലാ പിചിച്ചില്ലാ ചീറ്റും വെട്ടം തുട്ടി, വഴിക്കിണങ്ങുമ്പും അര കണ്ണ ഭാവമൊന്നമില്ല; പിരാക്കം മോൺകടിയും തുപ്പം ചക്കാര വുംതന്നെ. പോതുന്ന നല്ലകമ്പന്താരം കഴിച്ചതുകൊണ്ട് തന്നേ ഷമ്മേഡു വേണ്ടതു്?

പോർ— എന്നും മുദയത്തിൽ അന്നും അങ്ങരിക്കുന്ന ബൈക്കിലും എന്നും അധികമായുള്ള തോന്ത് സൂരിക്കമ്പോൾ രക്തം പിണക്കുന്ന.

സേവ— (സേവകൻ ഒരു വശരേത്തും സുക്ഷിച്ചുനോ കിന്ന) ഇതാവത്തുന്ന നരകം! (രോബർട്ടും അനുഭാവികളും മുഖ്യമാക്കി മുരിക്കുന്ന.)

റോ— മി. പോർ! ഈ മുഖാത്തത്തിൽ നേരും ഈ വിട്ട വന്നിരുന്നു. എന്നാൽ താങ്കളുടെ ഭത്രും നേരും അവ വേളിക്കയാണണഡായതു്.

പോർ— അറിവില്ലാതെ ഭത്രും അവിവേകം മുഹർത്തി ചുതിൽ എന്നും സേവകൻ എന്ന നിലയും തോന്ത് ക്ഷമാപണം ചെയ്യുന്നു.

മഹാഡി— എതായാലും ഫ്ലൂവിതന്ത് പാപസകിൽനന്ന ത്തിനു ഒരു ദിവസമെടുത്തു. എന്നാലിത്തുരും ദിനംപുതി അനാഴി ക്ഷകയാണെങ്കിൽ മറ്റൊരുവർ ശുറിപ്പോകും.

സേവ— നേരാ ഇതുകേടുപും പണ്ട് മിന്മാത്തത്തിൽ ഒരു മുത്തപ്പയൻ പഴന്തതു് ഓമ്മയിൽപ്പെടുന്നു. “അട്ടി അണി എന്ന അബദിലെഡാരിക്കെ ഇച്ചിരി മൈന്നവോത്തിക്കളിച്ചാന്തുപും വിറേറു നാളു്” എന്നും കണ്ണംഞ്ഞം തോറക്കാൻ മേലാന്നട്ടി. അങ്ങ നാളു് എന്നും കണ്ണംഞ്ഞം തോറക്കാൻ മേലാന്നട്ടി. അങ്ങ നാളു് തോറക്കാൻ കാരുമെന്നോ പ്രയാനാടി പജ്ഞേ.

രോബ്— നീ കയറി സംസാരിക്കുന്നും.

സേവ— പോത്തുൻ ഇവിടെ ഇരിക്കുന്ന അല്ലെങ്കിൽ കാണിച്ചുതരാം.

പില്യും— മിസ്റ്റർ പോൾ! നിങ്ങൾക്ക് വോറിട്ടിരിക്കുന്ന കൂറിത്തതിനാഴ്തു മെത്തു എന്തെന്നറിയാൻ ക്കുന്ന അനുഗ്രഹിക്കുന്നു.

പോൾ— എന്നീറ ദ്രശ്യമജ്ജിപ്പിതും ഏതുഭാവം ആത്മാക്കൾ നാശക്രാന്തിലേപ്പു് അനുഗ്രഹിച്ചിട്ടു്. ഒരു മുളകമാരൻ എന്ന റിഖയിൽ എന്നിത്തനിന്നാണെങ്കിൽ ഉത്സ്ഥിന്നീറ ശക്തിചിന്തിക്കുന്ന സാദ്ധ്യമേബു്? വാതിലും സമോദരനോടു് തൊന്നും വർത്തിച്ചുതുക്കുന്നു? (അശുശ്രേഷ്ഠകൾ പൊഴിയുന്ന) പാവനമായ അവന്നീറ പുമേനി ഏതുപ്രാവശ്യം എന്നീറ പ്രധാനത്താൽ ക്കുന്ന തരപ്പുക്ക്. മരണവേദന അനുഭവിക്കുന്നോളം അവൻ എന്നിക്കുവേണ്ടി പ്രാത്മകക്കായിതന്നെല്ലാ ചെയ്യുതു്. മുഴുംഭാജനമായ സ്ഥാനിയുടെ ക്കുമ, തൃശ്ശം, പ്രാത്മന അഭിയാസ സത്കൃതുക്കളും പിപ്പോൾ എന്നിൽ ഒരുണ്ട് വുംബാധിക്കുന്നു. എന്നീറ ആത്മമിന്നുകളും നിങ്ങളും സഹായം പറമ്പാവിൽക്കുന്നുടെ പുരോഗമനം ചെയ്യു കാണുവാൻ തൊന്നും വാഞ്ഛിക്കുന്നു.

റോബ്— (എഴുന്നേട്ടുന്ന) മതി മതി, നിങ്ങൾ മോക്ഷത്തിലെത്തുന്നുവോ തെങ്ങൾക്കു നാകത്തിലെക്കില്ലെന്നു സ്ഥലം ഇടുക്കണം. (പോയി.)

സേവ— അവിടെ റണ്ടുക്കുപ്പി മല്ലംകുടു വെച്ചുക്കും പോരേ?

പോൾ— (എഴുന്നേറ്റു) ഹാ! കൈപ്പമേ! സത്യമന്സം ക്കുഡെയ വധിച്ചു് ഇന്തിനംവരെ പെപശാചികമായ ഒരു ജീവിതം അവലുംവിക്കുവാൻ സംഗതി ആയില്ലോ. “ബ്ലോക്കം മുഴുവൻ നേടിയാലും നിന്നീറ ആത്മാവു നശിക്കുന്നുകിൽ ഏതുപ്പലും?” എന്ന് ഓരാത്മാവിന്നീറ വില ഏതു മാത്രമെന്നിയുന്ന ദിവ്യരക്ഷക കുന്നു എന്നോടു ചോദിക്കുന്നു. ഹാ! തൊന്നും നയിച്ച ജീവിതം അതിബാധിക്കുന്നു. (വിലചിക്കുന്ന) “ബാധിക്കുന്നു, തൊന്നാരെയും തുണവൽ” എന്ന കണക്കു മുഹമ്മദിച്ചു ഇന്നു മഹാനിച്ചു അഉൻ? ഓ എററം നി കൂട്ടുന്ന്—പാഞ്ചപാഠി—വെദംനാസ്തികന്ന്—സപാമിദോഹി. ഹാ ജീ ഗദില്ലോ! നിന്നീറ അനാന്തമായ ആർത്തതയിൽ തൊന്നായും തേടുന്നു. നാമേ! നിമ്മലകളുകേ! പാപികളുടെ സങ്കേതമേ! നീ എന്ന പരിതുജീകരണതേ.

സേവ—തേരുമെല്ലാക്ക വേണ്ടവോളിമായി. അതികമായാൽ വല്ല തൊക്കേടുമൊണ്ടാക്ക.

പോർ— (ആദിക്കന്ന) ആ കേരുക്കുന്നതെന്നാണ്. ഒരു വാലയന്തിലെ മൺനാംമല്ലുമ്പോ? ഈ സാധാഹന്തിൽ വിളും കർബാനയുടെ ആൾവിത്രാദഭൂണ്ട്.

സേവ—നോരു, നോന്നു കാലമായതുകൊണ്ട് ലൂപ്പിവാച്ച് തയ്യം കാണാം.

പോർ— ഞാൻ പോകുന്ന. നീ കുടു വരിക.

സേവ— അട്ടത്തവെള്ളിയാഴുമെതലുകട്ട. ഈന് ഏ നീറ മുട്ടേലോരു പരവാ ഒരു കാത്താൻ മേലു.

പോർ— നിന്നാലും മതിയല്ലോ.

സേവ— എങ്ങന്ന പോകണം കേട്ടല്ലോ? എല്ലാവരം ദിക്കുകയും ഞാൻ നാരായം വിഴുങ്ങിയപോലെ നിക്കുന്നതു്.

പോർ— നിന്നും ഇഷ്ടപ്പോലെ! ഞാൻ പോകുന്ന.

സേവ— (തലയിൽ കൈവച്ചുകൊണ്ട്) എന്നും അം പ്പാ! ഈ വെള്ളത്തിട്ട തൊള്ളി വെള്ളം കടക്കേ? എല്ലം തൊല്പി ആമായാൽ വലിയചമാനന് എന്ന തപ്പണ്ടേചയ്യും. അക്കത്തേ കുംബാട്ട. (സേ. പോയി.) (പോർ മുട്ടകയ്ക്കുന്ന.)

ഗ്രിതം.

സഹജമുണ്ടാ—എന കിൽനമട്ട്.
നാളിനാസ്യലോചനേ! മേരിമനോജേന! നമോ

അനംപല്ലവി.

സുരലോകാധിപേ! തൊരിയുക നീവരം
സുരലോകസ്വംചേ—നീ—ടാനാ—യി— (നാളിന)

ചരണം.

പരമപാപിയിപ്പന്റെവിമലേ! ലോകേകകരാണി!
പരിപ്രോത്പാരിൽ—പാപ—പരിഹാരംചെയ്യിട്ടാൻ
തുണ്ണേണമമേ! മോദാൻ പാ—പി—യൈ—നി

(കർട്ടന്റ)

രംഗം. 16 (വനം)

(രണ്ടുനൂസ് യോഗാത്മികക്രോട്ടക്കുടി സുനിസ്സ്‌ലാവോസ്സ് വന്നത്തിൽ കാണബ്രൈറ്റ് നാ. ഉണക്കുകൾ കയറ്റ് അദിയായവ യും വെള്ളം കോകവാനുള്ള താട്ടി, കടകം മുതലായവയുള്ളണ്ട്)

സുനി— മാ! വെദപമേ! താൻ നിന്നു സുനാത്രം ചെയ്യുന്നു. വെമനസ്യം കുടാതെ അശുമാദ്ദേഹസ്സിന് ഏനൊ കൈ കൊണ്ട് യോഗാത്രാസത്തിനായി “നാവിഷിയാത്തി” ലേക്കു ഈ സമോദരംമാരുമൊത്തിച്ചു അയയ്ക്കുയും ചെയ്യു. ഏന്നാൽ ഈ പരിശിലനം എനിക്ക് അനന്തസന്നായകമായു.

യോഗാത്മി— മുഖൻ! സുനിസ്സ്‌ലാവോസേ! ഈ വന അതിൽനിന്ന് നാമുകൾ ഓരോ വച്ചിയകെട്ട് വിരക്ക് ഇന്ന കൊണ്ട് പോകണം.

സുനി— സമോദരാ! കരിക്കലും വേണ്ടാ. കശ്രീനികാരൻ നും നജോട്ട് പറഞ്ഞത്തു് ഓരോ ചെറിയ കെട്ടം വെള്ളിപ്പും കൊണ്ടുചെല്ലുവാനല്ലയോ?

യോഗാ— അതെ.

സുനി— അജ്ഞനു അക്ഷരാത്മം നിവേദനത്താണുത്തമം. അനന്തസരണ ബലിയേകാർ ഉള്ളിച്ചുമല്ലയോ?

യോഗാ— എന്നാൽ അന്തിന്തനേ. എല്ലാവരം ചിസ്തി ഓടിച്ചു കെട്ടുനു.

യോഗാത്മികൾ— ശ്രീതം.

പിലിതാനോ എന മട്ട്.

പിലിതേടിവനം നാമിക്കാനന്തിൽ തുംഗമോദാൽ നല്ലതരം നോക്കിവേഗം വള്ളികൊണ്ട് ബന്ധിച്ചിട്ടാം.

(കമ്പാടിച്ചു വള്ളികൊണ്ട് കെട്ടുനു.)

വെള്ളംകോരിവച്ചകടം തോഴിപ്പേരിയാറുമത്തിൽ

ഉള്ളിൽതിങ്കമാനന്താലേതിട്ടവാൻ ഗോരമായി

(കടം തോഴിൽ വധിക്കുന്നു. വിരക്കെട്ട് കൈയിൽ

എടുക്കുന്നു.)

കുടമായിട്ടിരണ്ടേടി സമുരിക്കം നിരവധി—

കാട്ടുലുഗമരും മന്ത്രപിലാരണ്ടും വിട്ടിന്തീടാം.

(പോയി.)

രംഗം 17.

(സുനിസ്‌ലാവോസ് രോഗശമ്പളയിൽ കിടക്കുന്നു. ഒക്കെ തിൽ ഒരു കൊന്തയും ക്രൂഡിതതുപദ്ധതിണ്ട്.)

സുാനി— ഓ! നിംചക്കന്നുകേ! സപ്രൂർജ്ജാജനി നിന്റെ കരയേറിഡിനമായ ഇന്ന് ഒരു നഘരണം പ്രാപിക്കുവാൻ എന്ന് വാണിജക്കുന്നു. (സുാനി മഴക്കുന്നു)

(അസുരന്തു പ്രവേശിക്കുന്നു. കൈയിൽ ഒരു തുംബും രണ്ട് പുന്നുകവുണ്ട്.)

അസുരൻ— അതു ഏഴുപ്പം മോക്ഷത്തിൽ പോകാമെന്ന പിചാരിച്ചു ദൈഖിയേണ്ടു. ഇതു നിന്റെ നഘതിഡയുടെ നാർ വഴിയും പേരേടു. (പുന്നുകങ്ങൾ കാണിക്കുന്നു.) (ഇന്നും ദി ജീവകാണ്ട് ടയപ്പെട്ടതുനു. ത്രാസിൽ ഓരോതക്കില്ലും പുന്നുകം വച്ചു തുകിനോക്കുന്നു. ഒരു തട്ട് കുട്ടത്തു താഴുനു) നോക്കുക (എന്നപറഞ്ഞു മാത്രയിൽ ഹാർപ്പാഗത്തു് ഒരു മാലാവാ പ്രത്യുഷപ്പെട്ട് വാഴുകൊണ്ട് അസുരനെ ബെട്ടിവിഫുന്നു മരണവേ ദന്തോട്ടക്കുടി നിലത്തു കിടന്നുകൊണ്ട് അപ്പത്രക്കുന്നു. മാലാവാ സുനിസ്‌ലാവോസിനെ അല്ലെങ്കിൽ ശ്രദ്ധിച്ചതിന്റെ ശേഷം അപ്പത്രക്കുന്നു.)

(അശുമഹേഷുൻ, യോഗാത്മികർ, കഹപ്പാർ അദിയാ യവർ പ്രവേശിക്കുന്നു. അശുമഹേഷുൻ അഭ്യുകമ്മം നടത്തുന്നു. യോഗാത്മികർ മുട്ടക്കത്തി പ്രാത്മികുന്നു. സുനിസ്‌ലാവോസ് കുള്ളതുനു ഏല്പാവരേയും വിക്ഷിച്ചുകൊണ്ട്) നിങ്ങളോരോത്തു നോട്ടു വിശിഷ്ടസ്ഥൂഡതോടു ചെയ്യപ്പോയിട്ടുള്ള കരംകുടുക്കുകൾ മഹമാപണം ചെയ്യുന്നു. (എന്റെ ഇംഗ്ലീഷ് ഏനു പഠിത്തുകൊണ്ട് ചിപ്പശ്രാസം വിട്ടു. അശുമഹേഷുൻ അശ്വീസ്റ്റാഡം നല്കിക്കൊണ്ടു കണ്ണ തിരുന്നി അടയ്ക്കുന്നു.)

ശ്രീ— പ്രിയ യോഗാത്മികളേ! നിതിമാന്റെ ചരമം ഉറക്കമാകുന്നു. “മരജ്ഞുന്നു അയുസ്സ് വയലിലെ പുഷ്പപം പോ ലെയാകുന്നു. കാറിട്ടിക്കുന്നു അതില്ലാതെ പോകുന്നു” എന്നി പ്രകാരമുള്ള സക്കിൽത്തനക്കാരന്റെ പ്രഭാഷണം ഇത്തരംബന്ധത്തിൽ നൂർജ്ജിയമാറു. ഈ അശുമദ്ദൃഢത്തിനുശുഭിൽ ഇതു പരിപാവ നമായ ഒരു ജീവിതം നയിച്ചു് എററം സമാധാനത്തോട്ടുകൂടിയ ഒരു ചരമം വേറെ ഒരുംഗത്തിനു സിലിച്ചിട്ടുണ്ടോ എന്നു എന്നു

സന്ദേഹിക്കുന്നു. ഇതാ സപ്രൂതവാടം തുന്ന ഈ പരിത്രാലുണ്ട് പരിപൂതമായ അത്ഥാവു് സപർഡ്രോക്കത്തിൽ പ്രവേശിച്ചു് സന്ന തന്നസുഭാഗ്യം കൈവരിച്ചിരിക്കുന്ന ഏന്ന സബ്രൈം ഞാൻ പറ മുന്നു. ഓ! സുനിസ്സലാവോസു! നീ ഞങ്ങളെ വിസ്തൃതിക്കുതെ. ഞങ്ങൾക്കവേണ്ടി പ്രാത്മിക്കക. ഭ്രംഗം മുഴവൻ നിന്നു വാ ശ്രദ്ധന ആ മഹാദിനം അസന്നമാകവാൻ ഞങ്ങൾ പ്രത്യേകം പ്രാത്മിക്കുന്നു.

കർട്ടൻ.

രംഗം 18.

(പോർ മുട്ടക്കത്തി ശ്രാന്തിക്കുന്നു. ചാക്കക്കാണ്ടുള്ള ഒരു പ്രായം ഒരു പടിയും സമീപത്തുനട്ട്.)

പ്രാത്മന.

ഗീതം.

മനാ ഏതെന്ന മറന്തിതോ എന മട്ട്.

or അന്നരാഗമില്ലയോ— എന മട്ട്.

അമേ! ഏനെന്ന പെടിഞ്ഞിതോ

തവനാമം വാ മുട്ടിട്ടുനിതാ.

നാമേ! തുണ്ണൻ

പാപിതോനോ ഭാതുവർജ്ജിതന് (അമേ)

(എഴുന്നേറ്റ്) ഹാ! ദൈവമേ! ഈ മഹാപാപിയെ ന
കൈവിട്ടുതെ. അല്ലെന്നത്തിനാക്കിവിത്തതിലേക്കു ഏന്നു ഏറ്റു
പ്രേരിപ്പിക്കുന്ന ഒരു ലേവനമത്രെ വാതാല്പര്യസ്വേദനനിൽനിന്നും
പാഡിക്കവാൻ ഇടയായതു്. ഏന്നു നീചതുരുത്തുള്ളെല്ല വിസ്തൃതു്
ഇല്ലകാരം ഫ്ലൂവാം തുഴുന്നുനു ഒരു കത്തു് അവനയച്ചതിൽ ഞാൻ
അംഗീതത്തുടക്കയത്രെ ചെയ്യുന്നതു്! ഓ! വാതാല്പര്യംനീ! നീ ഈ
ഫ്ലൂവാം രോഗശരൂഹയെ അവലംബിച്ചിരിക്കുന്നു ഏന്നറിയുന്നതിൽ
ഞാൻ അരത്രധികം ദ്വാഹിക്കുന്നു. ഏനിക്ക് ഏന്നു നിന്നു ഒന്നുകണ്ട
ക്ഷമാപണം ചെയ്യുവാൻ സംഗതിവരും.

(ങ്ങ തഹാൻഡിപായി പ്രവേശിച്ച കരളക്കാട്ടക്കണ്ണ-
പോർ വാദിച്ച പൊടിച്ച വായിക്കണ്ണ.)

ഇന്നശ്രാംസഭാമറ്റിരം

രോമ, 15. 8. 1568.

പ്രിയസുഹൃത്താ!

നിങ്ങളുടെ സമോദരന് മുങ്ക് സൂനിസ്‌ലാബോസ്
എസ്. ഐ. പരിഗ്രാമ കന്ധകയുടെ കരേറ്റത്തിൽനാളായ ഈനേ
പിന്നും അന്തരുക്കാശകളെല്ലാം കൈക്കൊണ്ട് കത്താവിൽ ഭാഗി
മരണം പ്രാപിച്ചിരിക്കണ്ണ എന്ന് പ്രസന്നസമേതം അറിയിച്ച
കൊള്ളുന്നു.

എന്ന്

എറം വിനീത വിധേയളന്ത്

ആരുമരുമരുഷ്യൻ.

പോർ— അയ്യോ! ഒരു പൊന്നാജാ! ഇതെന്നൊരു
വാത്തയാണ്. ഹാ! ഒരു ഏഴയാം തക്കന്ന. (ബോധവിൽ
നായി പിഞ്ചന. സേവകൻ വിലപിച്ചുംകൊണ്ട് പ്രവേശിച്ച് ഇ
സ്രൂഷിക്കണ്ണ. ചെളിം കൊട്ടക്കണ്ണ പിഞ്ചന.)

പോർ— (എഴുന്നേറിക്കുന്ന ശിന്തം)

അഭിയേകരാ— എന്ന മര്.

മമസോദരാ എന്നസ്താനിയേ! നി—വേർവൈടിണ്ടോ!?

പാലുമരഹാപാവിചെയ്യുപോയ

തിനയേ, സുക്തതിന്റു! പിസ്തുരിക്ക.

എന്നാജാ—നിന്നെനക്കാണ്ന—വാഞ്ചിത്തുരെന്ന്

ജീവനാധി—സ്വംഭിജ്യന്.

പരിചെച്ച—കന്ധകേ! നിന്നസ്തനേ

ചുടിക്കപോന്നമുട്ടി നി തുപാലോ.— (മമസോ...)

വാത്സല്യ സ്വാന്നി! നി എവിടേ? (വിലപിക്കണ്ണ) ദേവജ
നനിയുടെ അക്കതല്പത്തിലിൽനാം അനന്തക്കണ്ണ നിന്നും അന
നം വികച്ചിപ്പാന് ഈ അധമന സാധിക്കുമോ?

സേവ— പോളച്ചുനെന്തിനു കഴുറ്റാറിൽ താഴത്തു വച്ച കിന്ന. ഇന്നേന്നും മരണേന്നും ലോകത്തിൽ പതിവല്ല.

പോർ— സേവകാ! നി പറങ്കത്തു യമാത്മം തന്ന. ഒന്നറ്റു മഹാന്നിചത്പരത്തുകൾിൽ ചിന്തിച്ച് അശ്വാസരഹിത നായിരിക്കുന്ന ഏനിക്കു ഇന്ന വാത്ത ഏരിതിൽക്കൂടു കഴുപ്പക്കുന്നതു പോലെയാണ്. (പോർ എഴുന്നേറ്റു ക്കുണ്ടായിൽ ഇരിക്കുന്നു.)

ഹാ! ദൈവമെ! സ്വപ്നമോദരനു ഒന്ന വികശിച്ചു കൂട്ടുവണ്ണം ചെയ്യുവാനാജ്ഞ ഭാഗ്യം ഇപ്പോവിയ്ക്കു ലഭിച്ചില്ലല്ലോ.

(പോളിന്നീറ്റിൽ ഒരു ബന്ധുവും പിതാവിന്നീറ്റിൽ ഒരു കാച്ചിയും സ്ഥാനം അവിച്ചുപെട്ടതമായി കാണപ്പെട്ടു. പോർ അഭിവാദ്യം ചെയ്തു ഇരിക്കുവാൻ പറയുന്നു.)

കാച്ചി— ഇരിക്കുവാൻ പോളിട്ട നില്ക്കുവാൻപോലും സമ അമില്ല. ശ്രീഐറ്റത്തിൽ നിന്നൊയുംകൊണ്ട് പോളിന്നീറ്റിൽ പിതാവിന്നീറ്റിൽ പക്കൽ ചെല്ലുവാൻ ജോണ്സ്റ്റുട്ട് തന്ത്രങ്ങളും കല്പിച്ചയ ആരിക്കുകയാണ്. ഉടൻ തഞ്ചാരാക്കുന്നു.

പോർ— ഏതായാലും നോൻ ഇപ്പോൾഡില്ല. ഏന്നാൽ നോൻ മുഖ പിതാവിന്നീറ്റിൽ കല്പന തിരുപ്പിക്കുന്നവുന്ന നിങ്കു പിചാരിക്കുത്തു്.

ബന്ധു— വാസ്തവം സന്താനമായ സൗന്ദര്യാഭോസിന്നീറ്റിക്കുണ്ടാവും സന്തുഷ്ടിപ്പിത്വവും അകാലത്തിലുംവും നാമ്മുടെ പ്രഭക്കുംബന്തതിന്നീറ്റിൽ കലീനതയ്ക്ക് പനിരിക്കുന്ന രാന്നഹാനിയോ തു് നിന്നീറ്റി പിതാവു് ഏറ്റവും കണ്ണിതന്നായിരിക്കുന്നു.

പോർ— ഒരു! വാസ്തവകൾ തുറഞ്ഞപരമായ ജീവി താനയിച്ചു് ദൈവഹിതം നാഭേദനത്തു് സ്വപ്നപിതാവിനു അഭിമാനകരമായ ഒരു പ്രസ്തിയാലുമ്പോന്നോ?

കാച്ചി— ശ്രേഷ്ഠതയാജ്ഞ കോസ്കാ പ്രഭക്കുംബന്തതിലെ പ്രഭക്കുമാരിൽ വെറും ഒരു ഭിക്ഷുവിനെപ്പോലെ തുരിയക്കുന്നതു് നിങ്ങളുടെ പിതാവിനും കുടുംബത്തിനും അഭിമാനകരമാണെന്നാണോ പോർ പറയുന്നതു്?

സേവ— അതേതായാലും ശരിയല്ല. പിച്ചുപാത്രവും മാറാപ്പും കീറത്തുണിയും ഏകക്കുന്നതു നാണും കേടു.

പോർ— “നി പരിപൂർത്തനാക്കാൻ വാഞ്ഛിക്കുന്നവു കീൽ നിന്നക്കാജ്ഞതു വിറും ദരിദ്രം പാനംചെയ്തു് ഏനെ അംഗഗ ചിക്കക്” എനിരുംതി തിപ്പോവദേശങ്ങൾ ഒരു മന്ത്രം മന

സാ സ്വീകരിക്കുന്നതു അലിമാനത്തെ ഭാജനചെയ്യുന്ന എന്ന ലോറാന്റൊ എൻ്റെ ബന്ധുകൾ പറയുന്നതു്?

ബന്ധു— ഓഹോ! നീയും അനഞ്ചേന്തേപ്പാലെ ചുണ്ണവാ നാകാൻ യത്രിക്കുകയാണോ?

പോർ— എൻ്റെ അനഞ്ചേന പരിത്രാദിവന്നു തിരി സ്ഥിര മുഖ്യാപനം ചെയ്യുമെങ്കിൽ അതു് എൻ്റെ കൂട്ടംവാത്തിറാഴ്ച പ്രളിഥ്യാനത്തേക്കാൾ ഏതുയോ ഉൽക്കുള്ളമായ മഹത്പരമാണ്. എന്നെന്ന സംബന്ധിച്ചു പറയുന്നെങ്കിൽ ലോകത്തെ തൊന്ത് വജ്ഞിക്കുന്നു. പാപപരിഹാരത്തിനായി ശ്രദ്ധിച്ചിട്ടുള്ള എൻ്റെ ജീവിതം ഒരാളുമത്തിറാഴ്ചിൽ കറിന്നതപ്പോരുത്തു് കഴിച്ചുകുട്ടണ്ണമെന്ന തൊന്ത് വിചാരിക്കുന്നു. ഇഗ്രേഡിന്റെ അരിനിടകയാക്കുന്നു.

ബന്ധു— വിവാഹം കഴിക്കേണ്ടോ എന്നാക്കുടെ ഉറപ്പി ചേയ്യോ?

പോർ— ദൈവാധിനത്താൽ ഇതുവരെ ഒരു ജനവിവാഹിതനായിക്കഴിഞ്ഞുകുട്ടിവാൻ സംഗതിയായതു് ഒരു മഹാഭാഗ്യമായി തൊന്ത് കരുതുന്നു.

കാച്ചു— കൊള്ളാം പിതാവു് കലിനയും വിശ്വിസിയുമായ ഒരു പ്രളക്കമാരിയെ കണക്കാക്കുന്നു. പോരെങ്കിൽ മുന്നുവ ക്ഷം പവനാണ് അവർക്കുവൈക്കാശമായി ഉടൻ ലഭിക്കുന്നതു്.

സേവ— പ്രൗഢ്യക്കുന്നില്ലെന്ന പറയുന്നതു അതു നന്ന സി. അതു വെറുതെ അംഗ്യിരാപ്പിച്ചക്കാരുടെ വായിൽ മന്ത്രക്കാം തന്നെയാ.

ബന്ധു— ദിർഘസംഭാഷണത്തിനു സമയമില്ല. ഉടൻ എങ്കാഴ്ച ദെക്കുടെ ചുരുപ്പുടണം.

പോർ— എത്തായാലും എനിക്കു മാർദ്ദംഡിയായിത്തിന്തിന്നി റിക്കന്ന എൻ്റെ അനഞ്ചേന അനഘമികവോന്തു് തൊന്ത് ഒന്നും ഉറപ്പിച്ചു. തന്മുലം ഇപ്പോൾ ഭവനത്തിലേക്കില്ല.

കാച്ചു— വണ്ണോപ്പുഭനായ പിതാവിന്റെ വിതാനസരം എം സ്വപ്നഹത്തിലേക്കു പിന്തിരിഞ്ഞു് വിവാഹം കഴിച്ചു ജീവിക്കുന്നതാണത്തുമാം. അതു നിന്റെ ഭാവി അശ്വിനം, കൂട്ടംവാത്തിന്റെ സത്കീത്തിക്കം. നിലനില്ലിനം, പത്രാഫുമായ ഒന്നാണെന്നു തൊന്ത് ഉറപ്പു പറയുന്നു.

പോ— തൊന്ത് മർദ്ദനത്തിനു വിധേയനായാലും അടിവാ ജീവന്റെവെട്ടിയേണ്ടിവന്നാലും എൻ്റെ പ്രതിജ്ഞയിൽനിന്നു

എനിക്കോടു പുതിയാനുഭാക്കമെന്ന നിങ്ങൾ തെള്ളും സംശയിക്കേണ്ടോ.

ബന്ധു— ഞങ്ങൾ പോകുന്ന ഇതിന്റെ മഹം നീയൻ ഭവിക്കും. (കപിതരാധി പോകുന്ന.)

(ആദ്യഗതം) ഇവിടത്തെ വാസം എന്ന് രുതിജ്ഞരും ഹാനികരമാണ്. തന്മുലം ഉടൻ ഇംഗ്ലോസ്റ്റാമർട്ടിനേക്ക് പുംപ്പുട്ടുകത്തെന്ന്. അവിടെ എന്നെ ഒരു ഭത്രനും ഒന്ന് നിലയിലെങ്കിലും സ്വീകരിക്കാതിരിക്കുകയില്ല. ക്രാതെ എന്ന് കണ്ണറിനും അശാജനകമായ ഒരു മറുപടിയാണെല്ലാ ലഭിച്ചിരിക്കുന്നതു്.

(പ്രകാശം) സേവകാ!

സേവ— അടിയൻ (കരയുന്ന)

പോർ— നീ എന്തിനു കരയുന്ന?

സേവ— അടിയൻ ഇതുജ്ഞാനം-വിചാരിച്ചില്ലോ!

പോർ— വിലപിക്കാതെ എനിക്കുഡേണ്ടി മുഖ്യമിക്കക. ഇവിടക്കാണെന്ന ഓരോ സാമാന്യവും പിതാവിനെ ഏല്പിക്കണം. ബാധിൽ നികേഷപിച്ചിരിക്കുന്ന ആപും മുഴുവൻ ധനം ചെഞ്ഞ വാനായി എന്ന് ബ. വികാരിയച്ചുനേൻ ഏല്പിച്ചു. എന്നാൽ അതിൽനിന്നു നിന്നും മരണംവരെ സുഖമായി കഴിക്കുവാൻ ആയിരും പച്ചൻ അദ്ദേഹം നിന്നും തരും.

സേവ— അതുജ്ഞാനം അടിയൻ വേണ്ടോ.

പോർ— നിന്നോട് നികുഞ്ജമായി എന്ന് വത്തിച്ചുരോത്ത് എറം പശ്ചാത്തപിക്കുന്നോ.

സേവ— അയ്യോ അഞ്ചിനെ പരിശാതെ. താഴും എന്നോടിക്കുന്ന പറഞ്ഞു കരണ്ണതാണോ പിഞ്ഞേരെ കാണാൻ പോയതു്.

(പോർ കോട്ടേ ഉൾക്കൊട്ടക്കുന്നു. സേവകൻ രണ്ടുക്കൈ യുംനിട്ടി ചുംബിച്ചു് അതു വാദിക്കുന്നു) ഇതു് എന്ന് ഔദ്യോഗിക്കിയിട്ടും നി എടുത്തുകൊണ്ടുകിട്ടുക.

സേവ— ഇവിടെ കതകിന് ഒരു പൂട്ടമില്ല. അബ്ലൂഫിൽ അടിയന്ത്രകൂടുടെ കടത്തുവള്ളംവരെ വരാമായിരുന്നു.

പോർ— നീ എന്നു ഒരും അനുഗമിക്കേണ്ടോ.

സേവ— അഞ്ചിനെ പറയാതെ. (കരയുന്ന)

പോർ— ഹാ! എന്നു വണ്ണിച്ച ലോകമേ! എന്ന് നാം

നോട്ട് അഭ്യര്യാത്ര പറയുന്ന. വിയന്നാ നഗരമേ! നിന്മക്ക് തൊന്ത് ദുഷ്കിരിൽ അജ്ഞിച്ചു. നിന്മോച്ചം ഇത്തരംബന്ധത്തിൽ തൊന്ത് യാ ത്രാപരംശൈക്കാള്ളട്ട. ഹാ! എന്നുറി മുണക്കാംക്ഷിയും അതമലിത്ര വുമായ സേവകാ! അവസാനമായി തൊന്ത് നിന്മോച്ചം യാത്ര പഠയുന്ന. (കരയുന്ന) (സേവകൻ കരണ്ടു കാലിൽ കെട്ടിപ്പിടിച്ചു ചുംബിക്കുന്ന.)

(പോർ പോകുന്ന.)

ഗ്രീതം.

ശംകോ റാമചരുചുഡാ ഏ. റ.
വാനനാരിമേരിശ്ശേഖ! തൊരിയുക നി നൽവരങ്ങൾ
പോയിട്ടുനിപ്പാഹി തൊന്ത്-ലോകവാസം കൈവെടിയുന്ന,
(വാനനാരി.)
നിരവധിദിവിതപരിഹാരം ചാള്ളിടവാനായ്
മാമനാമേ! (വാനനാരി...) (പോയി)

കർട്ടന്.

രാഗം 19. (ഭദ്രാലാകം.)

(നിരവധി മാലാവാമാരക്കെമബേം കൈയിൽ ഒരു പുസ്തകിയും വഹിച്ചു തെറവജ്ഞനി കാണപ്പെട്ടുന്ന. വലത്തുവരുത്ത് അല്ലെങ്കിലും താഴ്ന്ന ഒരു പീംതിൽ സുനില്ലാവോന്നും കാണപ്പെട്ടുന്ന.)

മാലാവാമാർ ഗ്രീതം.

O Mary Sweet Virgin. ഏ. റ.

ഓ! മേരി! ഭാവകേ. ഓ! ധന്മു! കന്നകേ!
സപ്രസ്ത്രിന്തിന് നായികേ! നിംബലജാതയേ!
Corus വാഴ്ക-വാഴ്ക-വാഴ്ക-ദേവമാതേ!
വാഴ്ക-വാഴ്ക-ദേവമാതേ!
തെറവജ്ഞനി- വാത്സല്യ സുതാ! സുനില്ലാവോനേ!
നിന്നും നിംബലമായ ഏവഹിക ജീവിതത്താൽ സത്ത്വം നായ
എന്നുറി ദിവ്യക്കമാരന് നിന്നു സന്നാതന സൗഖ്യത്തിലേക്ക്

എന്നും കരേറിപ്പിനമായ ഇന്ന വിളിച്ചതിൽ എനിക്കതിയായ സംഗോധിച്ചുണ്ട്. കന്റാലുതക്കാങ്കെ രാജതിയും അമലോത്തപവയുമായ ഞാൻ എന്നും അയ്മ സന്താനങ്ങൾക്കായി സജീവമാക്കി ധിരിക്കുന്ന പുഷ്പമുട്ടി ഇതാ നിന്നും അണിയിക്കുന്നു. (സുനി—കനിഞ്ഞ ശ്രീരസാ സ്വീകരിക്കുന്നു.)

(മാലാവാമാർ ഗ്രിതം ത്രടന്ന്)

ഓ! സുനി—സ്‌ലാവോസേ! പൊന്തുട്ടി ചുട്ടി നീ

സെഞ്ചാലു—സംപുണ്ണം! സാനന്ദം നിത്രമായ്

Corus വാഴ്ക—വാഴ്ക—വാഴ്ക—വാനിൽ നീ
വാഴ്ക—വാഴ്ക—വാഴ്ക—വാനിൽ നീ
കർണ്ണൻ.

